

LLUÍS RÀFOLS PÀGINES 14 I 15

Lluís és col·laborador d'aquest setmanari des de fa una pila de números. La seva obra està a mig camí entre la il·lustració i la pintura, dues disciplines que creu que mai acabarà d'aprendre del tot perquè l'art és il·limitat i els camins explorables.

COLÒMBIA PÀGINA 18

Més de 45.000 persones van marxar pels carrers de Cali (Colòmbia), el dilluns 27 d'octubre, protegides per la Guàrdia Indígena i carregant fèretres en homenatge als companys assassinats per la força pública.

QUERALT SOLÉ PÀGINA 28

Queralt Solé (Barcelona, 1976) és historiadora i especialista en la Guerra Civil espanyola i el franquisme. Als seus 32 anys, ha publicat tres llibres sobre la repressió i la dictadura. L'últim és *Els morts clandestins* (Afers).

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N114

5 de novembre de 2008

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

DIJOUS 13 DE NOVEMBRE A LES 20h
Xat amb l'Enric Duran
A la web de la DIRECTA. Clica i participa-hi!

Activistes mexicans desapareguts arran de la persecució política

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3-5

El terrorisme d'estat reapareix 30 anys després de l'“operació Còndor”

Celebració de l'absolució després de sortir de l'edifici de l'Audiència Nacional espanyola

Penúltima absolució per la crema de fotos reials

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

Després de l'absolució dels setze gironins acusats de cremar foto-

grafies dels reis espanyols, del conjunt de catalanes que han patit la ràtza repressiva relacionada amb les injúries a la corona, queda pendent

de resoldre el cas de dos acusats per pintades antimonàrquiques a Figueres. Els absolts consideren que l'àmplia campanya de solidaritat que ha

despertat el seu cas és una de les claus per entendre com han acabat els processos judicials dels darrers mesos.

Una nova fornada de la poesia catalana

EXPRESSIONS · PÀGINES 22 I 23

La repercussió de la publicació de *La Pedra foguera*. *Antologia de po-*

esia jove dels països catalans o la presentació de la nova col·lecció de *La Cantàrida* evidencien el creixement d'una nova poesia catalana.

Radiografia de quatre punts negres al llarg del litoral català

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 16

Sancionades a pagar 500 euros per desplegar una bandera de Palestina

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

El Departament d'Interior de la Generalitat ha sancionat dues dones de 28 i 60 anys amb una multa de 500 euros. Els han aplicat la llei de l'esport, concretament l'article que castiga les “actuacions violentes durant esdeveniments esportius”, però de fet només les acusen de desplegar una bandera de Palestina i dues petites pancartes. Els fets es remunten al 3 d'abril, durant el partit de bàsquet Barça-Maccabi. Les afectades denuncien que els Mossos van actuar amb violència i que agents del Mossad (serveis secrets israelians) van pressionar per aconseguir una major contundència.

Els excessos de les despeses dels polítics no s'investiguen oficialment

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13

. EDITORIAL

Ni amb els uns ni amb els altres

La majoria de polítics catalans acaben fent ús dels recursos públics de manera partidista, ja sigui per la seva ànsia de poder o per la dinàmica de l'actual sistema de partits. La democràcia s'assembla cada cop més a una partitocràcia, on qui no aconsegueix escalar dins els partits existents té escassíssimes possibilitats d'accedir al poder. Els partits també fan i desfan amb els diners públics. Últimament, la ciutadania ha pogut conèixer una sèrie de casos que voregen la il·legalitat o, si més no, sobrepassen els límits d'una conducta ètica mínima. Campanyes d'autopromoció que ens costen milions d'euros, informes i estudis de dubtosa utilitat encarregats a persones properes als partits del govern, subvencions sobredimensionades i opaques atorgades per la Generalitat als mateixos partits que la controlen, salaris estratosfèrics dels diputats... Sense voler caure en la demagogia barata, en el món que nosaltres volem totes aquestes despeses

serien supèrflues i innecessàries i es podrien dedicar a un objectiu més ètic i responsable com, per exemple, millorar els serveis socials. Però, fins i tot en el sistema polític actual i en una economia capitalista, aquestes actituds amb els nostres diners fan mal d'ulls. Tanmateix, cal que sapiguem l'origen d'aquest escàndol. Aquestes informacions han estat publicades a la premsa més conservadora –sobretot a l'ABC, El Mundo i La Vanguardia– gràcies a les filtracions interessades del PP i CiU, que tenen accés directe a aquestes dades. Això ha permès que un dels polítics avergonyits, el president del Parlament, Ernest Benach, digui que les denúncies de la premsa espanyolista eren un atac contra Catalunya i contra un govern teòricament d'esquerres. Potser hi ha una part d'això, però l'objectiu de fons és desprestigiar les administracions públiques i, acte seguit, exigir la reducció de les despeses públiques. Nosaltres no estem d'acord ni amb els uns ni amb els altres.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

'Juntem-nos'

Roger Palà
directa@setmanaridirecta.info

És un tòpic a l'hora de parlar del desastre de les esquerres: la unitat. Els catalans en sabem més aviat poc, d'això. Pel que fa a l'autor d'aquestes línies, el mot sovint apareix en converses informals sobre allò que podríem anomenar l'Espai Català de Comunicació Alternativa (ECCA), concepte sobre el qual hem teoritzat poc, però que podríem entendre com un subsistema d'allò que el comunicòleg Josep Gifreu va batejar ara fa vint anys com l'Espai Català de Comunicació (ECC). Gifreu fa referència a l'ECC com el marc de comunicació nacional necessari per consolidar l'intercanvi cultural en tot l'àmbit lingüístic dels Països Catalans. Això vol dir maldar per aconseguir uns mitjans que interpretin el món des de l'òptica dels catalans i no des de l'òptica dels espanyols, dels francesos o dels nord-

americans. Amb el mateix raonament, els mitjans que hauríem de configurar un hipotètic ECCA, a més d'aquest precepte, hauríem de complir-ne un altre: el d'interpretar el món des d'una perspectiva que no consideri el capitalisme com l'únic sistema possible. Durant els darrers trenta anys, ni les empreses catalanes ni els seus polítics han aconseguit o volgut consolidar l'ECC. Per als mitjans alternatius, la cosa encara està més crua. Atomitzats en excés, compartim un espai reduït, si no directament marginal: el dels catalans que se situen ideològicament a l'esquerra de l'esquerra. Com que això –vulguem o no– també és un mercat, competim per un mateix públic i per uns recursos limitats i ho fem des de la precarietat o la pràctica indigència. El resultat és que l'impacte dels mitjans de l'ECCA és molt reduït, però bé que els darrers temps s'estiguin consolidant alternatives com les 28 pàgines que teniu entre mans. És

diffícil assenyalar quina és la clau per configurar l'ECCA. El procés ha de passar necessàriament per la unitat orgànica de les iniciatives que l'integren? Quines són les característiques dels mitjans que haurien de configurar-lo? Té sentit continuar insistint en productes de paper en plena era d'Internet? És lògic fer diaris de pagament en un moment d'auge dels gratuïts? I la pregunta del milió: com ho paguem, tot això? El problema, doncs, no és que no ens unim: és que no tenim ni idea del que faríem si algun dia això arribés a passar. I el més greu és que alguns ni tan sols tenen ganes de plantejar-se si cal o no iniciar un procés d'aquestes característiques. Per tant, resulta imprescindible començar a analitzar quin és el camí que vol seguir cadascú i en quin punt ens podem trobar, si és que ens hem de trobar. Serà el primer pas per unir-nos, o potser més que per unir-nos, per "juntar-nos": perquè la Sageta de Foc faci camí.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hem tingut un tancament prou relaxat. Alguns menys que d'altres, ja que el nostre editor –en Lluc– ha tornat constipat de Madrid. No sabem si ha estat a causa dels virus que corren per l'Audiència Nacional espanyola o per la festa que van fer a les barraques de Girona per celebrar la seva absolució i la de les altres quinze persones encausades en la crema solidària de fotografies del rei. En tot cas, felicitats!

D'altra banda, també volem celebrar que, per fi, hem instal·lat algun ordinador amb programari lliure a la redacció del setmanari, concretament la versió Ubuntu del Linux. Som conscients de la necessitat d'introduir alternatives a Microsoft... tot i que ens costi reaprendre a fer servir els programes.

Finalment volem agrair al Roger Rovira que ens hagi vingut a visitar a la redacció –al cul del món, que diuen alguns. Sempre ens agrada que els i les companyes del col·lectiu ens facin aquestes visites i animem les que no han vingut mai a fer-ho algun dia. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

KAP

Qui Som

REDACCIÓ
De dalt a baix | Manel Ros Impressions
| Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Pau Cortina
Roda el món | Laia Gordi i Gabriel Villanueva Observatori dels mitjans |
Enric Borràs i Abelló Expressions |
Gemma Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Montse Aumatell La indirecta | Sergi Picazo

FOTOGRAFIA
Albert Garcia i Eloy de Mateo

IL·LUSTRACIÓ
Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ
Roger Costa

CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc

PUBLICITAT
Tània Miró

DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós

SUBSCRIPCIONS
Jesús Hita

ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond

DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustracio@gmail.com
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **RECOEIXEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciadador.
- **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> Toma el terrorisme d'estat –tortures, execucions i desaparicions forçades– quaranta anys després de la matança de Tlatelolco (Ciutat de Mèxic) que pretenia silenciar l'efervescència social i, sobretot, el moviment estudiantil del 68. La suposada guerra contra el narcotràfic militaritza el país i criminalitza la protesta social. La impunitat s'enquista, els centenars de desapareguts dels 70 no apareixen. Avui torna aquesta pràctica criminal, però el cost polític que es va haver de pagar arran de la lluita endegada pels familiars fa que sigui més selectiva.

MÈXIC · GUERRA MODERNA CONTRA LA PROTESTA SOCIAL

L'estratègia del terrorisme d'estat torna amb l'excusa del narcotràfic

En els darrers mesos la militarització del país i la utilització de l'exèrcit per reprimir les protestes s'ha desenvolupat com feia dècades que no es veia a l'Estat americà

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

Es
ls mecanismes de l'horror s'estenen per Mèxic. Dècades després de la famosa operació *Còndor*, la suposada guerra contra el narcotràfic instaura el terrorisme d'estat a nivell nacional.

Carlos Montemayor, un dels escriptors més reconeguts al país, veu una "estratègia de guerra per enfrontar la inconformitat" i ho relaciona amb els projectes socioeconòmics, que busquen "l'extermini de les bases socials i els nuclis insurgents". És el cas de la reforma Procede, que trenca la Constitució de Zapata gairebé un segle després i legalitza l'expropiació i la venda de

Es tornen a donar les condicions materials i polítiques per una massacre com la d'Acteal

terres comunals, amagat sota una major prestació de serveis. Montemayor senyala que la pobresa, la corrupció i la impunitat formen part del sistema de violència legal, que inclou la detenció de líders, la repressió indiscriminada i "fins i tot massacres i desaparicions forçades".

Militarització versus drets humans
Durant els dos anys de presidència de Felipe Calderón (acusat de frau electoral), s'han denunciat 983 violacions dels drets humans (DDHH) fruit de la militarització: tortures, execucions extrajudicials i violacions sexuals. El bisbe Raúl Vera resumeix: "Caiem pràcticament en una dictadura amb l'excusa del narcotràfic".

Segons Iñaki Garcia del Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapate-

tista, l'ús de l'exèrcit en tasques policials "ja es donava a Chiapas, ara és més intensiu i més extensiu". "Els fets greus es donen amb molta naturalitat, sobretot durant la usurpació de terres indígenes, però també a nivell urbà". La planificació d'una autopista fa temps que comporta greus agressions paramilitars als zapatistes, l'última de les quals va tenir lloc el mes d'octubre.

Impunitat i criminalització
Garcia destaca la reactivació paramilitar, "l'EZLN acaba de denunciar un atac a Polhó". Segons el centre de DDHH Frayba, les condicions materials per una massacre com la d'Acteal, a Chiapas el 1997, perduren "i s'hi sumen les condicions polítiques". Hi ha "elements legals per tirar línia" i castigar els autors intel·lectuals d'aquell crim. Es jutgen 45 homicidis in-

dependents, perquè si es reconeix associació delictiva, segons Vera, "l'exèrcit és el responsable automàtic" de gestar els grups paramilitars.

Davant la impunitat dels crims, la criminalització de la protesta social és recurrent

Operatius com el de l'Estat de Morelos -on les tortures perpetrades pels soldats van escandalitzar part de l'opinió pública- o el de Chincultik, a Chiapas, on van morir sis camperols -quatre d'ells executats-, estan a l'ordre del dia. Així mateix, la gastritis

segueix essent l'explicació oficial de la mort i la violació a mans de soldats de la indígena Ernestina Ascencio, de 73 anys, a Veracruz.

Davant la impunitat d'aquests crims, la criminalització de la protesta social és recurrent. Segons la xarxa nacional d'organismes de DDHH Tots els Drets per Tothom, "molts articles de les reformes judicial i penal violen els DDHH". En aquest sentit, el govern estatal de Guerrero ha estat denunciat davant la justícia internacional. Alhora, el govern de l'Estat de Mèxic justifica la brutalitat de l'operatiu d'Atenco al·legant que els seus pobladors "són matxeters". Mentrestant, es compten més de 500 presos polítics al país.

Iñaki Garcia considera "significatiu que en poc temps s'hagin donat diversos casos de desaparició de persones", un crim reconegut per primer cop

per un jutjat. Mèxic ha rebut pressions internacionals pel cas d'Edmundo Reyes i Gabriel Cruz, militants de l'Exèrcit Popular Revolucionari. La Comissió Mediatra té "elements per creure que, en la desaparició, hi van participar els tres nivells de govern i l'exèrcit". Un altre exemple és el de que Lauro Juárez apareix mort mentre el govern de Oaxaca diu que l'ha vist viu. Els casos de Francisco Paredes a Michoacán i de Daniela i Virginia Ortiz a Oaxaca tampoc no s'han resolt. Se sumen als més de 500 dels anys 70 (la pàgina web d'HIJOS-Mèxic ofereix la llista).

Atacs a la premsa i control social

Enmig del setge a les ràdios comunitàries, diversos representants de ràdios i organitzacions indígenes de Oaxaca i Veracruz han ocupat oficines del govern per exigir justícia per l'assassinat de dues locutores. Una d'elles, Lydia Cacho, torturada i violada per denunciar una xarxa de pederàstia que involucrava els empresaris Succar Kuri i Kamel Nacif i el governador de Puebla, Mario Marín. La setmana passada, el periodista Pedro Matías, del diari *Noticias de Oaxaca* i la revista *Proceso*, va ser segrestat i torturat durant dotze hores. Així mateix, per l'homicidi de Brad Will, l'any 2006, que va gravar els que el van matar -un fet demostrat per forenses-, es dicta presó a un activista. Un judici tan denunciat com el del suposat suïcidi de l'advocada Digna Ochoa, ara fa set anys, al país del món on moren més periodistes després de l'Iraq.

En poc temps s'han produït diversos casos de desaparició de persones

La llista d'abusos és llarga. Ciudat Juárez pateix el feminicidi i Lomas de Poleo viu la impunitat dels pistolers a sou dels empresaris Zaragoza, causants de diverses morts. Iñaki Garcia destaca que allà on governa la teòrica esquerra, com Chiapas i Guerrero, "no hi ha canvis significatius, es ratifica la repressió". La resposta social sovint és exemplar, com la Policia Comunitària de Guerrero -que ha reduït un 90% la delinqüència- o La Otra Campaña de l'EZLN que s'estén per tot Mèxic, tot i que de manera desigual.

Guerra moderna avalada per la UE

S'evidencien els quatre braços de la guerra moderna: militarització i activació de grups paramilitars, ruptura del teixit socioeconòmic i programes assistencials selectius, manipulació de la informació i persecució de líders i, finalment, control dels sistemes electoral i judicial. Mentrestant, la UE declara Mèxic com a soci estratè-

gic i amplia l'acord global que ja va signar durant l'escalada paramilitar de 1997, abans de la massacre d'Acteal. La clàusula democràtica que supedita els acords al respecte dels DDHH és recordada insistentment per la Comissió Civil Internacional d'Observació pels DDHH davant el Parlament Europeu.

Atenco, metàfora del crim d'estat

Per Carlos Montemayor, operatius com el d'Atenco són obligadament planificats i coordinats amb el sector judicial, mèdic, penitenciari i mediàtic. "Són decisions d'estat", no d'un govern determinat. Atenco vol dir dos homicidis, desenes de violacions sexuals, centenars de persones detingudes, milers de policies entrant casa per casa sense ordre judicial. Significa deu presos condem-

nats a 30 anys i tres més amb penes que mai no podran complir. L'operatiu va durar unes hores, el terror (i la lluita) perdura dos anys i mig després. Alicia Pérez Duarte, exfiscal especial per delictes contra la dona, va investigar i demostrar la tortura i la penetració sexual, "el cos de la dona és una manera de marcar territori". L'única sanció, però, és administrativa, per actes libidinosos.

, de dalt a baix

OAXACA · EL CAS BRAD WILL, EXEMPLE SEGONS ELS MOVIMENTS SOCIALS DE LA IMPUNITAT POLICIAL EXISTENT

Acusen activistes de matar un reporter que gravava els policíes que els disparaven

Pedro Pineda
redaccio@setmanaridirecta.info

El govern mexicà acusa l'activista Martínez Moreno de l'homicidi de Brad Will, mort a causa de dos trets rebuts a Oaxaca l'any 2006 mentre gravava els pistolers que disparaven contra un grup d'activistes a desenes de metres. Els agressors van ser identificats com C. Sumano -policia-, M. Aguilar i S. Zárate -funcionaris. Aquell dia també van morir A. Fabián i L. Zurita. Malgrat el vídeo de Will, que treballava per Indymedia, la procuradoria de justícia (PGR) dic-

La Comissió Nacional pels Drets Humans ha fet públics els peritatges que mostren com els trets es van fer des de desenes de metres

tamina que va morir a causa de trets disparats per activistes a curta distància. Segons aquesta versió, un dels trets el va rebre mentre el traslladaven, càmera en mà, cap a un cotxe. El tret mai es va sentir i les converses

Moment en que van disparar al periodista Brad Will a Oaxaca, el 27 de novembre de 2006

de qui el van socórrer tampoc no ho deixen entreveure. Fins i tot la Comissió Nacional pels Drets Humans, CNDH, sovint qüestionada per la seva tibesia, ho ha desmentit i ha fet públics els peritatges que mostren que els trets es van fer des de desenes de metres. Igualment, els forenses de

l'International Forensic Program de Physicians for Human Rights es pronuncien en la mateixa línia.

"Un desafiament a la lògica"

La CNDH detalla una per una les irregularitats, les errades greus i l'eliminació de proves. La PGR ni tan sols

interroga els pistolers, tot i que la premsa els identifica. De fet, la justícia estatal va consignar quatre funcionaris i Pedro Carmona -vinculat al PRI, partit que governa Oaxaca- com a sospitosos d'homicidi, però poc després van ser alliberats. L'acusació actual es basa en els testimonis d'un

càmera de Televisa, que avui treballa al govern de Oaxaca, i del cosí d'un alcalde del PRI. Així mateix, l'acusació inculpa nou activistes per encobriment. Diverses entitats ja han iniciat accions per tal que l'acusat principal, Martínez, no pateixi tortures i s'autoincrimini.

La fiscalia especial de delictes contra periodistes, que depèn de la PGR, tot i reconèixer que els pistolers són policies de civil, ha avalat l'acusació. Granados Chapa, un dels periodistes amb més reconeixement a Mèxic, la qualifica com "una borrosa oficina que fins ara sols era inútil i, a partir d'aquest cas, és perillosa".

L'acusació es basa en els testimonis d'un càmera de Televisa que avui treballa al govern i del cosí d'un alcalde del PRI

D'altra banda, els pares de Will qualifiquen la investigació com un insult i "un desafiament a la lògica". "Estan cobrint els criminals, la impunitat a Mèxic és impressionant".

OPINIÓ

L'estratègia de guerra de baixa intensitat de l'Estat mexicà

Colectivo Contra la Tortura
y la Impunidad
Mèxic DF

El terrorisme d'estat dels anys 70 a l'Amèrica Llatina no és cosa del passat, és una situació actual que cal analitzar per afinar i potenciar l'estratègia de lluita social, mirant que les nostres accions siguin planificades i col·lectives i no pas espontànies i aïllades.

A Mèxic hi ha un estat de guerra entre forces militars no pas oberta, sinó ambigua i amb diferents fronts.

La guerra de baixa intensitat, provada amb la contrainsurgència centroamericana dels anys 70 i 80, pretén aïllar els moviments socials, intimidar, escarmentar, sotmetre de seguida les explosions locals de descontent i impedir que creixin i es cohesionin amb altres lluites. L'Estat mexicà aplica aquesta pràctica -sota el pretext del narcotràfic- amb la presència de l'exèrcit, que assetja i intimida les comunitats en resistència.

També és recurrent criminalitzar els lluitadors socials, perseguir-

los i acusar-los de crims comuns, terrorisme o segrest i negar-los la categoria de pres polític. Però l'estratègia que més estan afinant són els operatius policials i militars planificats i anticipats, com el de Guadalajara l'any 2004. Atenció a Oaxaca el 2006 i, ara, Morelos. Segons Carlos Montemayor, "compleixen l'objectiu d'aterrorir i sotmetre la població d'immediat. La sorpresa i la superioritat d'armament, més les anàlisis prèvies i la vigilància a la zona, eliminen el risc militar, la resistència perillosa".

S'evidència la repressió sistemàtica: detencions arbitràries, desaparicions forçades, registres, amenaces, humiliacions, tortura i tortura sexual a dones i homes, aquestes últimes cada cop més freqüents.

Oaxaca i Morelos

Gent supervivent de les tortures a Oaxaca, juntament amb el Comitè de Liberación 25 de Noviembre, preparen els processos jurídics i psicosocials per denunciar els responsables de la repressió per tortures. Entretant, el govern

estatal acusa diversos activistes de la mort de Brad Will. Culpar-los dels propis delictes és una estratègia freqüent.

Amb les seqüeles polítiques, jurídiques i psicosocials de la repressió, es pretén dificultar la capacitat de resposta del moviment social

El comitè ha de redoblar esforços per atendre els detinguts, mentre el procés contra la tortura continua. Alhora, les denúncies són intimidades: policies fortament armats i vestits com els que les van torturar els porten el citatori i ofereixen

dur-les en helicòpter als jutjats. Recordem que molts dels detinguts van denunciar que els havien amenaçat de llançar-los al mar des dels helicòpters durant els trasllats. Les dones recorden i s'atmoreixen, però continuen amb la denúncia.

A l'Estat de Morelos, el magisteri inicia una lluita i rep la solidaritat dels moviments locals i d'altres estats, que comparteixen experiències organitzatives i de resposta davant la repressió. Davant d'això, la maquinària s'engega: l'Estat no esperarà que Morelos prengui les dimensions de Oaxaca al 2006 i, per tant, reprimeix diversos poblats i estableix un setge militar, amb sobrevols d'helicòpters, gasos lacrimògens, registres de cases i la detenció de setze persones acusades de motí, atacs a les vies de comunicació i el que calgui.

Tot això s'ha d'entendre en el marc de l'estratègia de guerra contra els moviments socials, on res no és casual o circumstancial. El govern ha actuat just quan les organitzacions socials s'han solidaritzat amb el magisteri i, a través de les seqüeles polítiques, jurídiques i psicosocials

de la repressió, pretén dificultar la capacitat de resposta del moviment social. És a dir, sotmetre i aïllar les comunitats en resistència. D'altra banda, criminalitza el moviment per desmobilitzar els grups jurídics que inicien l'ofensiva legal contra l'Estat per les tortures.

L'Estat ataca en diversos fronts, no són accions improvisades. És una decisió d'estat i no d'una sola administració. L'estratègia és anticipada, coordinada entre diversos sectors administratius i polítics i orquestrada amb la complicitat dels poders municipals, estatals i federals.

Un altre actor necessari d'aquesta estratègia són els mitjans informatius. No són accions improvisades. És una decisió d'estat i no d'una sola administració. L'estratègia és anticipada, coordinada entre diversos sectors administratius i polítics i orquestrada amb la complicitat dels poders municipals, estatals i federals. Un altre actor necessari d'aquesta estratègia són els mitjans informatius. No són accions improvisades. És una decisió d'estat i no d'una sola administració. L'estratègia és anticipada, coordinada entre diversos sectors administratius i polítics i orquestrada amb la complicitat dels poders municipals, estatals i federals.

ENTREVISTA · SARA HERNÁNDEZ, ESPOSA DE DESAPAREGUT POLÍTIC

“No busquem fosses. Se'ls van endur vius i els exigim així”

L'Estat mexicà va fer desaparèixer el marit de Sara, Rafael Ramírez Duarte, el 9 de juny de 1977. Són anys de terrorisme d'estat i a Mèxic es produïen centenars de desaparicions. És part de l'operació Còndor' ideada pels EUA per a l'Amèrica Llatina.

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

En quin context s'inicia el malson?

El 1968 és un any d'efervescència social. El 2 d'octubre de 1968 el moviment estudiantil és atacat brutalment. Són bales contra paraules al míting de la plaça de Tlatelolco. El terror es repeteix l'11 de juny de 1971. Van ser molts morts, presos polítics i desapareguts. L'Estat diu no a una solució pacífica. Alguns joves plens d'il·lusió i de ràbia marxen a la clandestinitat, busquen un canvi a través de les armes. Rafael n'és un.

Com el fan desaparèixer?

El seu germà Juan Manuel, *el bolchevique*, era un dels líders de la Liga Comunista 23 de septiembre, que aglutinava diversos grups guerrillers. La Liga va segrestar l'amo de la cerveseria Modelo, establiment del qual ells dos havien estat acomiadats per lluitar per un sindicat independent. Això provoca la persecució dels Ramírez per part de la terrible Brigada Blanca. Buscaven Juan M. i, com que no sabien qui era, van detenir Rafael i altres familiars seus, Guillermo -de setze anys-, Carlos, Aurelio i Víctor. Rafael va sortir de casa el 9 de juny de 1977. Unes hores després, em va trucar la meva sogra anguixada. Guillermo no era a l'escola, Carlos i Aurelio no havien anat a la feina. Rafael no tornava, va ser una nit terrible. Pável tenia onze mesos, Tania era a la meva panxa. El dia següent vaig rebre una trucada: "Si Rafael és marit teu, vigila, tenim la

“Quan van alliberar els seus familiars, els van dir que Rafael sortiria més endavant perquè tenia idees perilloses”

teva foto, si vols que el teu fill neixi...". Va ser terrible. Trenta tipus amb metralletes van anar a ca la meva sogra perquè buscaven Juan M. S'enduïen una de les meves cunyades, però el fet que a l'aliança hi posés Carlos i no Rafael la va salvar. María Ángeles Sánchez, esposa de Juan M., *el bolchevique*, també va ser segrestada. Ell va morir l'1 de setembre d'aquell mateix any a mans de la Brigada Blanca.

Et buscaven a tu?

Sí. I no pas perquè tingués informa-

ció. Als anys 70, amb l'operació Còndor', torturaven moltes dones perquè els nostres marits parlessin. Hagués estat molt cruel pel Rafael veure'm allà estant embarassada...

Com vas esbrinar on es trobava encallat en Rafael?

Al cap de deu dies, van alliberar els seus familiars i els van dir que ell sortiria més endavant, perquè tenia idees perilloses. Queda clar que és un desaparegut polític. Van veure'l molt colpejat a la presó clandestina del Camp Militar número 1, però almenys sabíem que era viu. La meva sogra va mirar d'entrar-hi i va identi-

“Als anys 70, amb l'operació Còndor', ens torturaven perquè els nostres marits parlessin”

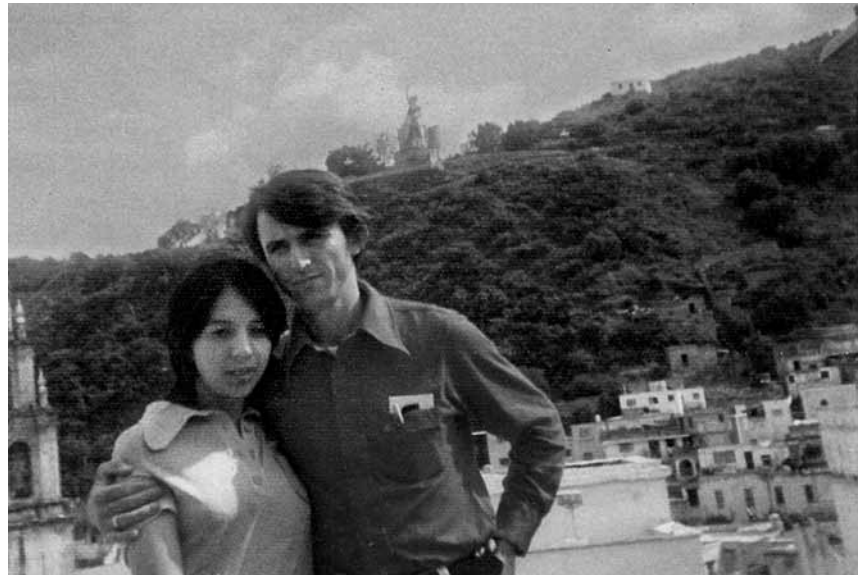
ficar un dels tipus que havien anat a casa seva, que va sortir corrent. Va exigir parlar-li. Va ser impossible. El mes d'octubre van alliberar María de los Ángeles Sánchez, esposa de Juan M. (mort per la Brigada Blanca l'1 de setembre), que estava molt delicada de salut. Va morir poc després, però va dir que havia parlat amb Rafael i que tenia bona salut.

Com neix el Comitè Eureka?

Vam trobar altres mares que estaven buscant els seus fills i filles i ens vam anar reunint. En un cartell que deia *Es Busquen!*, vam veure fotos d'altres companys i un telèfon. Era Rosario Ibarra, mare de Jesús Piedra. Va ser un encontre feliç i dolorós. Vam conformar el comitè nacional per la defensa dels presos, perseguits, desapareguts i exiliats polítics de Mèxic. Vam arribar a ser més de 100 familiars. Van ser alliberats alguns desapareguts, que van reconèixer altres companys vius al nostre dossier de fotos. Llavors vam passar a dir-nos Comitè Eureka, que vol dir *he trobat*.

Parla'm del Front Nacional Contra la Repressió (FNCR)

Des del Comitè agrupem els que volen aturar la repressió: partits de base, gent de sindicats, organitzacions camperoles, de colons, d'estudiants. El 1979 va néixer el FNCR. L'experiència va ser molt rica i vam formar un grup molt fort. Vam fer una vaga de fam per reclamar la llei d'amnistia i vam aconseguir arrencar una llei d'amnistia al president López Portillo. Vam alliberar tots els presos polítics, es van suspendre les ordres de persecució, van tornar els exiliats... Ho vam aconseguir tot

Sara Hernández i el seu marit, Rafael Ramírez Duarte, desaparegut el 9 de juny de 1977

menys recuperar tots els desapareguts.

Quants desapareguts vau rescatar?

El 1980 en van sortir prop de 100. Per un moment, la lluita de la societat va aturar la repressió. Però en falten 563. Aclarim que no busquem restes ni fosses. Se'ls van endur vius i els exigim així.

L'expresident Carlos Salinas (1988-94) va dir que té més cost polític un desaparegut que un mort.

Quan van sortir Elda Nevares, Laura i Armando Gaytán, Humberto Zazueca i Domingo Estrada, van denunciar públicament: "He estat al soterrani del Camp Militar número 1, en un clima de tortura, i he vist Eduardo Her-

“La història dona la raó a la gent que va decidir ser part de grups armats. Hi ha un risc elevat que aquests ressorgeixin”

nández". L'Estat va considerar perillós alliberar-ne més per la denúncia que feien quan sortien. Salinas va optar pels assassins polítics, igual de cruels.

Tems una escalada de la repressió?

Sí. El president actual no té acceptació i busca l'autoritat a través d'un impuls violent, militar. No veig gens de diàleg i sí una por de les autoritats per ser la presidenta-, però la història de totes elles és realment digna, valenta. Moltes eren analfabetes i és maco veure que ara llegeixen Plató,

per exemple. Però ha passat el que no volíem que passés i moltes ja no poden sortir al carrer perquè tenen la salut delicada, No obstant això, assisteixen als actes. Algunes han mort amb el dolor de no haver trobat el fill, com la meva sogra. L'Estat volia indemnitzar les famílies dels desapareguts. Creien que acceptaríem i s'acabaria el problema. Però les *Doñas* més humils ens van donar una lliçó i van dir: "No vaig tenir fills per vendre'ls. Volem justícia. Recollim diners, anem als funcionaris i diguem-los: aquí teniu aquests diners, voleu un dels teus fills". Amb elles rescatat el gran valor de la dignitat.

A Mèxic doneu molt valor a les dates. El 1810, la independència; el 1910, la revolució. Molts miren el 2010...

Les condicions hi són. Quin futur veu el jovent? Potser per això hi ha tanta droga. El Govern els prefereix endormiscats que no pas lluitant pels seus ideals. Si els nostres desapareguts fossin aquí, continuarien lluitant per un món millor. Les condicions de pobresa estan igual o pitjor, la injustícia galopa, la impunitat avança. La història ha donat la raó a la gent que va decidir ser part de grups armats. Hi ha un risc elevat que aquests ressorgeixin.

Com ho expliques als teus fills?

Des de nens hem reclamat junts la llibertat del seu pare i hem participat en tota mena d'actes. Tania el va conèixer per una foto, deien que estava lluitant amb els bons. No vaig haver de dir res. Saben que el seu pare no els va abandonar i reivindiquen la seva lluita com un acte de gran amor a la vida. Agraïxo que no hagin crescut amb odi. Quan tenen l'oportunitat, exigeixen i reclamen el seu pare viu, però no tenen rancúnia. Són membres d'HIJOS-Mèxic, que agrupa fills i filles de persones desaparegudes i expresses.

Què has après de tot plegat?

L'organització, definitivament. Jo sola m'hagués aniquilat amb aquell dolor tan fort... El meu aliment va ser la lluita germana de les *Doñas* (Eureka). Tothom coneix la Rosario Ibarra -a qui vam donar l'autoritat per ser la presidenta-, però la història de totes elles és realment digna, valenta. Moltes eren analfabetes i és maco veure que ara llegeixen Plató,

per exemple. Però ha passat el que no volíem que passés i moltes ja no poden sortir al carrer perquè tenen la salut delicada, No obstant això, assisteixen als actes. Algunes han mort amb el dolor de no haver trobat el fill, com la meva sogra. L'Estat volia indemnitzar les famílies dels desapareguts. Creien que acceptaríem i s'acabaria el problema. Però les *Doñas* més humils ens van donar una lliçó i van dir: "No vaig tenir fills per vendre'ls. Volem justícia. Recollim diners, anem als funcionaris i diguem-los: aquí teniu aquests diners, voleu un dels teus fills". Amb elles rescatat el gran valor de la dignitat.

“Algunes han mort amb el dolor de no haver trobat el fill, com la meva sogra”

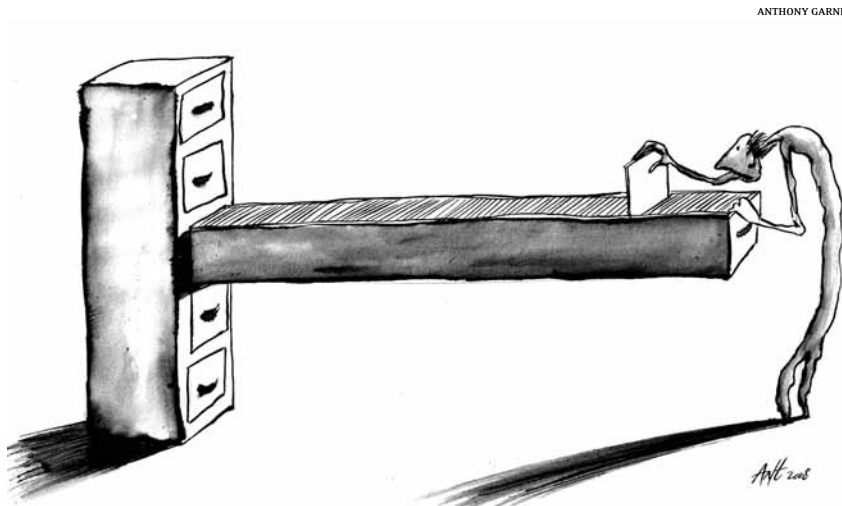
Quin missatge donaries a la gent que lluita arreu?

Que extremin la cura. A voltes, per la confiança que donem, entra qui no ha d'entrar i això pot ser fatal. Això va trencar el grup armat del meu marit. Gent en qui van confiar i que van resultar ser policíes. També cal evitar les fraccions, no s'ha d'oblidar qui és l'enemic. No sobra un enorme agraïment per tots vostès, els catalans, saragossans o madrilenys, perquè el que he après és que a l'Estat mexicà li fa molt mal el que es digui d'ell fora d'aquí. Per això, admiro el valor i el compromís de venir a Mèxic i explicar fora d'aquí el que es veu. Un treball profundament valorat. Agraïxo l'abraçada solidària que ens doneu.

0, impressions

Pau Juvillà · Militant de la CGT i membre del Secretariat Nacional de la CUP
opinio@setmanaridirecta.info

Ens volen esclaus

ANTHONY GARNER

El 5 de febrer del 1919 s'inicià l'anomenada vaga de La Canadiense. L'acomiadament de vuit treballadors del personal d'oficines de l'empresa elèctrica La Canadiense (posteriorment Fecsa i ara Endesa) per intentar organitzar un sindicat independent dins l'empresa va fer encendre la guspira d'un foc que, en forma de vaga, s'estengué a tot el principat ràpidament com una taca d'oli.

El 21 de febrer d'aquell any, Barcelona es va quedar sense subministrament elèctric, el dia 23 l'altra companyia elèctrica del principat es va unir a la vaga, el dia 26 els treballadors de l'aigua i el gas també s'hi van afegir. El go-

vern, en un intent de frenar-la, va militaritzar els reservistes, sense cap resultat, ja que els treballadors mobilitzats van preferir ser interns a Montjuïc abans que treballar.

Els sindicats d'arts gràfiques van establir la *censura roja* i no deixaven passar notes desfavorables als vaguistes, un precedent històric repetit escassos cops al llarg dels anys successius.

El dia 14 de març es firmava el conveni que posava punt final a la mobilització, amb l'acord de l'alliberament dels 3.000 detinguts, la readmissió dels acomiadats i l'augment dels salaris dels treballadors de La Canadiense, que també

acceptava la jornada laboral de vuit hores pels seus treballadors.

Durant el ja mític míting de la plaça de braus de Las Arenas, sota la presidència de Simó Piera, més de 20.000 treballadors van aclamar la tornada a la feina explicada per Salvador Seguí.

El 3 d'abril de 1919, el govern de Romanones va publicar un *Real Decreto* pel qual s'aplicava la jornada laboral de vuit hores a l'Estat espanyol, el segon estat del món que gaudia d'aquesta mesura després de l'Uruguai.

Semblava que la lògica era avançar cada cop més en les conquestes socials i laborals. Les socialdemocràcies europees,

esperonades per la por del comunisme dels països de l'Est, construïen el que s'ha anomenat l'*estat del benestar* -o, altrament, *capitalisme de rostre humà*-, que garantia una sèrie de serveis mínims a les treballadores i treballadors, tot reduint el nombre d'hores de feina o intentant una difícil conciliació entre la vida laboral i familiar.

L'any 1997, en un petit pas més, el primer ministre francès, el socialista Lionel Jospin, va presentar als sindicats i la patronal el seu projecte de reducció de la jornada laboral de 39 a 35 hores.

La caiguda del mur de Berlín i, amb ell, la dels anomenats *règims comunistes* que governaven la major part de l'est del continent europeu ha fet que formalment s'esvaeís qualsevol competència al capitalisme. És aquí quan el poder econòmic ha dit que ja n'hi ha prou. I els ministres de Treball de la Unió Europea, escollits mitjançant sufragi universal per una part dels habitants del seu estat, el mes de juny van aprovar per majoria qualificada ampliar la jornada laboral màxima de les 48 hores setmanals actuals a 60 hores.

El que va costar anys de lluita, esforços i sacrificis de tots els treballadors del que es coneix com Europa ha estat ultratjat per part dels seus representants. El camí que es va iniciar ara fa 91 anys es va desfer en un sol dia en pro d'un major benefici econòmic i empresarial. El que s'ha considerat històricament com a subjecte revolucionari, el proletariat, pateix novament una involució en els seus drets fonamentals que l'acosta cada cop més a un estat de semiesclavatge.

Des que vaig llegir la notícia, em pregunto quan la Unió Europea decidirà -reunint tots els ministres

d'Economia, Defensa i Interior a Brussel·les- el retorn al feudalisme segons les indicacions de les grans corporacions i empreses que la controlen, per aconseguir una major flexibilitat i disponibilitat de mà d'obra i obtenir una major competitivitat que, ben segur, redundarà -òbviament- sobre els seus ciutadans.

Em pregunto quan la Unió Europea decidirà el retorn al feudalisme segons les indicacions de les grans corporacions i empreses que la controlen

I és que, més enllà d'aquella visió idíl·lica que ens van voler vendre de la Unió Europea de germanor i progrés, la realitat s'imposa i ens demostra que aquesta suposada unió d'estats es únicament un gran mercat econòmic, sense cap interès per garantir uns mínims drets socials. És únicament (com ha quedat palès en la seva proposta de Constitució) una unió econòmica al servei del gran capital.

Si Salvador Seguí ho pogués veure, segur que sentiria vergonya i ràbia. Vergonya que siguem incapaces de fer-hi front i ràbia de veure que tots aquells sacrificis, morts i lluites han estat estèrils.

Sílvia Tracanard · Col·lectiu Txinorris

opinio@setmanaridirecta.info

Rebaixa de l'edat penal

Als conclusions de la memòria 2007 de la fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya es defensa i suggereix que l'edat penal dels menors passi dels catorze als dotze anys. L'excusa que ens donen és que alguns menors amb aquestes edats són utilitzats per cometre furtus i que, amb aquest canvi, la llei del menor compliria encara més una funció preventiva i rehabilitadora, cosa molt més beneficiosa per la societat que la simple repressió.

No ens enganyeu! La llei de responsabilitat penal del menor, la LORPM 5/2000, és una llei repressi-

va i de control i, com sempre, castiga -i molt durament- infants i joves.

Tampoc caurem en el parany que plantegen de solucionar les desigualtats que genera la pobresa, la violència i la injustícia social a través del sistema punitiu, l'instrument més dur i cruel amb el qual es dota l'Estat per protegir-se de les desigualtats que ell mateix genera.

La llei del menor mai no ha estat educativa ni ho serà. I sí que és molt beneficiosa, però no per la societat, sinó per les empreses de seguretat, farmacèutiques, associacions, fundacions, empreses privades i pel propi Estat.

La fiscalia està suggerint que els infants de dotze anys siguin jutjats i que, entre altres penes, també puguin anar a la presó de

La llei del menor mai no ha estat educativa ni ho serà

menors.

Esperem que això quedi aquí, en un globus sonda, una suggerència desproporcionada, i que aquestes persones que es defineixen com a professionals de l'educació i de la

psicologia i les que es diuen defensores dels menors rebutgin totalment aquesta proposta.

Ja fa molts anys que existeixen col·lectius que lluiten contra aquesta llei i organitzen xerrades, còmics, manifestacions i campanyes com *No a las cárceles, ni a las de menores* (2001), *Con los niños no se juega* (2006) i *Encerrando no se educa* (2008). Denunciem aquesta llei que s'autodenomina "educativa-sancionadora"; que proclama que no únicament s'encarrega del càstig davant les infraccions, sinó que mira més enllà; que té en compte "l'interès superior del menor", que -segons el text legislatiu- també

considera les circumstàncies personals, familiars i econòmiques dels nois i les noies. No només jutgen l'acte delictiu, sinó la seva situació socioeconòmica. Per tant, estan condemnats des del seu naixement. Aquesta llei adjectivada de *progressista* es vesteix de garanties i pretén ocultar el maltractament que genera.

El seu llenguatge és un parany que adorna les ofenses quan parla de mesures en lloc de penes, de centres educatius en lloc de presons, de retenció en lloc de detenció, de sales de contenció quan són sales d'aïllament... i conceptualitza els nens i les nenes com a persones perilloses.

Antón Corpas · Coredactor de la revista 'Masala'
opinio@setmanaridirecta.info

No s'han de perseguir els corruptes sinó els que fan la llei

El fet que, en escassament un any, haguem passat de l'eufòria immobiliària a l'actual tempesta de fallides i dades econòmiques negatives alimenta encara més aquest perfil de *misteri* que tòpicament s'atribueix a la denominada mà invisible o a les lleis del mercat.

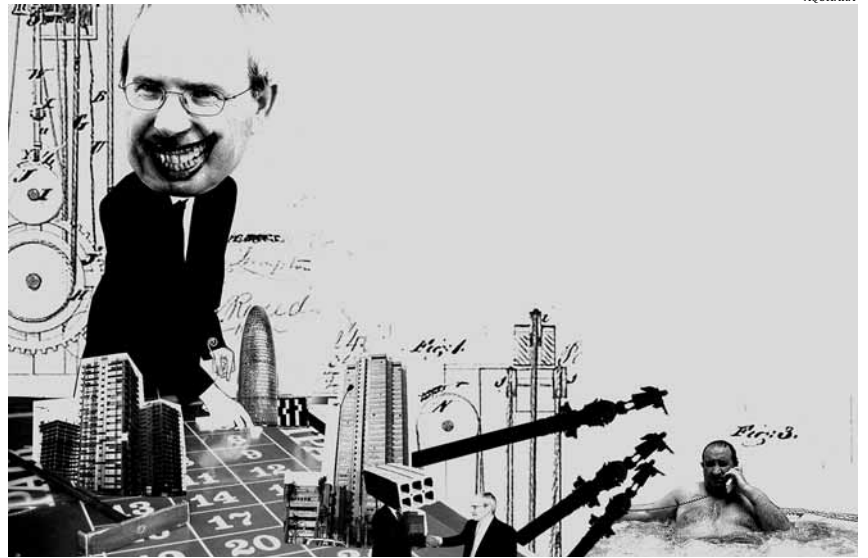
Però les lleis del mercat o la seva mà invisible no són altra cosa que la màniga ampla de l'Estat o la seva estreta encaixada de mans amb el sector privat, que és la marca d'aquesta dècada prodigiosa que s'ha quedat sense alè. Aquesta no s'hauria donat sense la liberalització de les hipotèques de 1979; sense la liberalització del preu dels lloguers i el desmantellament dels drets dels llogaters que va aplicar el decret Boyer de 1985; sense la llei del sòl del *tot urbanitzable* del 1998; sense la negociació sistemàtica de la planificació urbanística entre promotors i ajuntaments; sense el model de *col·laboració públicoprivada* i d'empreses de capital mixt aplicat en les reformes urbanístiques; sense el periòdic increment del preu dels HPO (habitatges de protecció oficial) per ampliar el marge de benefici dels promotors, o sense la pràctica depenalització dels habitatges buits i el seu caràcter especulatiu. Cadascun d'aquests elements són tangibles, poden llegir-se i tenen al darrere una firma i una responsabilitat política.

D'altra banda, les xifres sobre la caiguda de la recaptació d'impostos al llarg de 2008 diuen molt sobre les alegries compartides d'altres temps i la inquietud comuna que avui assetja les administracions i els sectors immobiliari i financer. Fins el juliol d'aquest any l'Agència Tributària havia recaptat cinc vegades menys que durant el mateix període de 2007. Entre el gener i l'agost de 2008, la

Generalitat de Catalunya ha deixat de cobrar 1.200 milions d'euros, un descens del 20% respecte l'any anterior. Per altra part, en casos tan dispars com el de l'Ajuntament de Barcelona o una localitat mitjana com la sevillana Dos Hermanas, els efectes són similars: el primer ha recaptat vint milions d'euros menys per l'Impost de Construccions i el segon ha deixat d'ingressar 2,5 milions d'euros pel mateix concepte. Aquesta íntima relació entre els ingressos estatals i el rendiment del mercat immobiliari és un clar exemple que l'Estat està especialment interessat i implicat a fer que la màquina funcioni molt i bé.

La corrupció és un tallafocs mediàtic: mentre il·lumina el pecador de torn, oculta les lleis d'urbanisme

En aquest sentit, l'esquerra post-moderna s'equivoqua quan tracta l'Estat com un simple residu i l'esquerra clàssica també falla perquè intenta mantenir el mite de l'Estat com un àrbitre quan realment és un *crupier*. La consigna comuna que es queixa del fet que "es privatitzen els guanys i se socialitzen les pèrdues" està carregada de raó allí on fa referència al transvasament de diners i riquesa cap al sector privat en crisi i de pressió fiscal als treballadors, però erra quan tracta l'Estat i les institucions com un estricte representant d'*allò públic*.

Sense entrar en altres complexitats que ens allunyarien del tema, en aquest cas l'Estat no és un agent neutre, un àrbitre o un fidel de la balança, sinó un element amb interessos propis dins el mercat, que obté beneficis del seu bon funcionament i que -lluny de ser un espectador o un mediador- és un actor actiu. Tan actiu, que és qui estableix les normes. Aquelles normes que sí que es poden anomenar com les lleis del mercat i que determinen la llibertat per posar els pres, per urbanitzar o per incrementar els ingressos pels habitatges de *protecció oficial*.

En aquest terreny, la corrupció és un tallafocs mediàtic, la pedagò-

gia del qual és útil fonamentalment per agafar el rave per les fulles. Una cortina morbosa que, mentre il·lumina el pecador de torn -Jesús Gil, Paco el pocero o Carlos Fabra-, oculta les lleis d'urbanisme de la Generalitat Valenciana o de Catalunya, la llei d'arrendaments urbans, el vigent model de planificació urbanística municipal o el dispositiu de finançament dels ajuntaments. Tota l'estructura legal i les actuacions polítiques que han animat la hiperexplosió econòmica de la darrera dècada i que -lògicament- són responsables de l'actual catàstrofe desapareixen rere la figura, en aquest cas, d'un ninot que personifica un

capitalista de caricatura, però efectiu. Un espantall que, amb la seva culpa, absol el conjunt del sistema de lleis i pràctiques polítiques que han embafat el monstre immobiliari.

Encara que la corrupció és un problema, el problema no és la corrupció. La crisi és fruit de l'estricta compliment de la llei per part del sector financer i immobiliari, però la pirotècnia de la corrupció permet afirmar que el problema es troba en el delictiu, quan realment rau en la legalitat. Està molt bé la lluita contra la corrupció, però no s'han de perseguir els corruptes, sinó aquells que fan la llei i els que l'apliquen.

Jesús Carrión · Observatori del Deute en la Globalització
opinio@setmanaridirecta.info

Crash financer i realitat Crac financer, impunitat i doble moral

Avui dia no es qüestiona la irresponsabilitat dels directius i els gestors de fons d'inversió, grans bancs i asseguradores. Els seus excessos ens han portat a una crisi financera i econòmica mundial encara no quantificable. Davant d'aquesta -encara que tard-, sembla que els nostres governants estan reaccionant. Ara bé, anar només al rescat d'aquestes entitats financeres pot esdevenir una nova irresponsabilitat si no s'imposen límits. Per això, s'ha de treballar en la generació de noves regulacions per evitar que "no torni a succeir" i perquè els irresponsables siguin jutjats a la banqueta dels acusats, siguin jutjats i paguin pels seus delictes.

Per una altra banda, els nostres governants no haurien de perdre de vista l'economia real, per poder limitar les actuacions irresponsables de les grans empreses transnacionals que, amb les seves inversions a països empobrits, estan impactant socialment i ambientalment i estan vulnerant els drets humans. En el cas espanyol, Zapatero hauria de deixar d'aplicar la seva especial doble moral. No es pot parlar d'"aliances de civilitzacions" i d'arribar al 0,7% d'Ajut Oficial al Desenvolupament i, per una altra banda, desenvolupar polítiques en la direcció contrària. Un exemple de clàssic és negar la inclusió de clàusules a la llei de responsabilitat

Les empreses transnacionals espanyoles han de complir els convenis als països empobrits on operen

ambiental perquè els estàndards ambientals que les nostres empreses han de complir aquí siguin extensius a tots els racons del

planeta. O que el govern es prengui seriosament els convenis i les declaracions que signa. L'any passat l'Estat espanyol va ratificar el Conveni 169 sobre Pobles Indígenes i Tribals de l'OIT i a les Nacions Unides es va aprovar la Declaració sobre els Drets dels Pobles Indígenes. Prendre's-ho seriosament significa començar a treballar perquè les empreses transnacionals espanyoles compleixin amb el mandat dels convenis esmentats als països empobrits on operen i, si no ho fan, siguin jutjades directament a l'Estat espanyol.

Avui, per exemple, tenim Repsol YPF -petroliera espanyola-, que ingressa a territoris indígenes;

Endesa, que vol construir grans represas a zones riques en biodiversitat i el BBVA i el BSCH -bancs espanyols- que financen projectes que, tots plegats, provoquen greus impactes socials i ambientals.

Demandar-li, per acabar, que no accepti les reduccions de plantilla sense sentit que pretenen aplicar les grans corporacions automobilístiques amb l'excusa de la crisi. On són els seus beneficis d'ahir?

A veure si així eradicarem la màxima de les grans corporacions: *privatitzar beneficis i socialitzar les pèrdues* i entrem a una nova etapa on el centre de les polítiques del món no siguin els beneficis, sinó les persones i el medi ambient.

, impressions

. A LA CANTONADA

LLENGUA

De l'economia de la llengua

Eulàlia Lledó i Cuní

Quan es parla de la necessitat (i de la justícia) de representar tota l'experiència i els sabers humans que existeixen en els diferents tipus de discursos existents, encara ara, molts cops s'enborra el principi de l'economia de la llengua. Però no pas com una eina que explica els mecanismes lingüístics d'una determinada comunitat respecte a la parla oral o escrita, sinó com una arma per anorrear la presència de les dones en la llengua, ja que -habitualment- a la pretesa *economia* va en el sentit de deixar de representar sempre la mateixa part de la realitat: les dones.

Sovint l'*argument* que s'esgrimeix és que no cal especificar la presència femenina perquè ja se suposa, perquè ja se sobreentén que es troba dins la masculina. Se sol continuar dient que, a més, faria molt pesat i carregós el text i fins i tot s'afegeix que el faria agramatical o incorrecte.

Incidentalment, he de dir que sempre em deixa perplexa -per dir-ho d'alguna manera- que hi hagi alguns homes que gosin fer aquests comentaris, és a dir, que siguin precisament ells, que estan sempre perfectament inclosos en la llengua, els que -constituït-se en jutge i part- dictaminin que hi ha un altre grup humà (per cert, gens minoritari) a qui no cal atorgar la mateixa representació simbòlica que ells tenen sempre. Habitualment, a més, ho fan sense indagar com ho viuen i què en pensen les dones. El sol fet que una dona no se senti inclosa en el masculí, per mi, és un argument prou fort per usar una altra fórmula.

Vull afegir, a més, que la llengua té molts aspectes antieconòmics. En una frase com *És una advocada expeditiva*, hi apareix tres vegades la marca de femení. És clarament redundant, però no la trobem gens carregosa.

En un altre ordre de coses, la gent -especialment la que es dedica a la docència- sabem que *repetir* no vol dir necessàriament dir el mateix i que molts cops les dues o tres primeres vegades que es diu una cosa no es comprèn. Només estan creant humus perquè alguna persona a la quarta o una altra potser a la catorzena la còpsi (el cine de dones ho mostra estupendament bé).

Abans de tirar endavant i començar a mostrar que sempre que es pensa en les dones acaben apareixent al text, m'agradaria allunyar-me un xic (menys del que sembla) d'aquesta qüestió i comparar aquells "ja s'entén, ja se suposa" que les dones estan incloses en el masculí amb una qüestió que afecta una altra economia.

Des de l'acabament del franquisme, hem anat veient que el català recuperava espais de representació abans negats o perseguits. Hi ha infinitat de papers -per exemple, molts dels emesos per l'Administració- que inclouen la versió catalana i la castellana o, per citar un altre cas típic, ho fan les retolacions de moltes dependències administratives, transports públics, etc., cosa que comporta moltes més despeses que no pas fer-ho en una sola llengua. És una actitud, doncs, que va en contra de l'economia. La gent defensora d'*economitzar* costi el que costi podria argüir que, com que el castellà l'entén tothom (ja no hi ha parlants unilingües en català a l'Estat), no calen les versions catalanes. Jo, per contra, he sentit dir a alguna gent que veu claríssim que el masculí inclou les dones -i que, per tant, no cal representar-les en la llengua- que de cap manera es pot renunciar a simbolitzar el català en aquests escrits.

Estranya, doncs, la incoherència de no voler-ho sempre i en qualsevol aspecte -especialment en una qüestió tan important com deixar de bandejar la meitat de la humanitat. Que una cosa es economitzi i l'altra menysprear un col·lectiu majoritari.

. EL CIGALÓ

"El ritual que faig per esmorzar em dona salut"

Maria Jesús Cuartero Moncada
50 ANYS, REMEIERA
Casc Antic de Barcelona

Jesús Hita

Què fas al matí?
Em llevo a les nou, em faig un te de gessamí i unes torrades i prenc el sol al balcó. Abans d'anar a la botiga, un parell de dies vaig a comprar gènere i altres vegades vaig al banc. Obrim a les onze.

No és molt tard?

El barri ha fet un canvi de ritme. Al principi, el 1984, feiem de nou a dues i de quatre a vuit. Ara obrim fins a les tres i de cinc a nou i, a l'estiu, de vegades fins a les deu. M'intento adaptar al barri i em permet estar relaxada.

Les clientes també estan tan relaxades?
També m'he d'adaptar a les presses de la gent, no creguis. Però és que si vas a una botiga i fas tard no és culpa de qui t'atén, sinó teva. La salut no és només prendre's alguna cosa, també és

saber relaxar-se. El ritual que faig per esmorzar em dona salut.

Al 1600 t'haurien pres per bruixa?
A les bruixes se'ls atribuïen altres intencions. Gent sud-americana m'han demanat herbes per fer *amarres* per no perdre el xicot. Però no faig aquestes coses. Em considero remeiera. No tinc poder d'actuació sobre els altres.

I la gent sap cuidar-se?

En general no, espera fins que posa el seu cos al límit i llavors va al metge i li diu: "Tinc això, tregui-m'ho". La nostra salut depèn tant d'allò que mengem com dels hàbits, les emocions i l'actitud mental. Hi ha gent vegetariana que es posa malalta pel seu fanatisme i hi ha gent que no és tan estricta i es troba molt bé per la seva actitud.

Un consell per acabar.

Estigues atenta als senyals que el teu cos et marca i fes-li cas.

cartes

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Medalles

Marc García, Sants

Les medalles són una distinció que latorga una entitat o organització a algú en funció d'un mèrit. Les olímpiques premien els més ràpids, les més fortes, els equips més ben conjuntats. Les militars premien trajectòries o missions de cert perill que mereixen un reconeixement i fins i tot la Generalitat o l'entitat més petita de cada poble o barri atorga medalles als seus socis o vilatans amb motiu dels 25 anys de compromís amb l'entitat o a títol pòstum.

Entre companys, les medalles són inexistents, ja que sovint n'hi ha prou amb un "molt bé noi", un "us ho heu currat" o, simplement, un "felicitats!". Durant els últims anys, la competència pels espais polítics propers sembla que comporti la negació del projecte que tenim al costat i, per tant, el no reconeixement de la feina feta. En els projectes paral·lels al nostre només hi veiem males intencions, terceres lectures i intents de penjar-se medalles per part d'una gent que fa la feina que fa, única i exclusivament, per molestar el projecte dels altres. M'encanta veure com la CNT lluita contra l'SGAE, veure la gent d'Esplugues *liant-la* davant les excavadores, veure pintades de la CAJEI als monuments franquistes o la recollida de material escolar per la Bressola, sense que això impliqui que ningú vulgui penjar-se cap medalla. Totes aquestes activitats formen part de la lluita de cada espai polític en el seu marc concret. No entenc perquè algú pot pensar que l'esquerra independentista s'encadena a la plaça Sant Jordi l'11 d'octubre per posar-se una medalla, simplement forma part de la dinàmica interna d'un espai polític com qualsevol altre. És trist veure com gent que creies a les antípodes et felicita i gent que creies tan propera

t'acusa de penjar-te medalles. Sort en tenim, de no viure de medalles sinó de feina i coherència.

Diana i Francesc, estem amb vosaltres

Amadeu Casellas, Brians II

A vui m'he assabentat que volen sancionar la meua advocada, Diana Reig, i el meu advocat, Francesc Arnau, pels informes fets pels carrers de l'hospital de Terrassa quan jo hi estava ingressat en vaga de fam. Els col·legis d'advocats volen sancionar-los pel fet de dur-me documents relacionats amb el meu tema.

Això em sembla vergonyós. A qui s'ha de sancionar és als carrers d'allà. No havia dit res per no embolicar més les coses, però durant el temps que vaig estar en aquest hospital van humiliar la meua mare i els meus amics quan els deixaven entrar, després d'un escorcoll també humiliant. Han fet venir amics meus de diversos llocs allunyats de l'Estat espanyol i, quan han arribat, no els han deixat passar. S'han perdut instàncies que he fet i que consten al llibre de registres de sortida. Ens han fet tota mena de males passades, fins i tot amb la meua roba, que casualment van tacar amb xampú...

I ara pretenen sancionar els meus advocats. Bé, si això passa, jo començaré una nova vaga de fam de protesta per l'actuació d'aquests feixistes que pretenen intimidar els advocats que ens defensen i consideraré trencat tot el que fins ara hem parlat amb les institucions catalanes, que estan demostrant ser una colla de feixistes: pitjor que Franco.

També demano a tots els qui m'heu donat suport que cregueu a pressionar -amb faxos o com cregueu més convenient- els col·legis d'advocats de Barcelona, Terrassa i

Lleida. No permetrem que sancionin els nostres advocats. No ens rendirem davant del feixisme, ben al contrari: lluitarem. Ni els grups de suport ni els anarquistes ens quedarem amb els braços plegats davant d'aquests abusos. De moment, el que us demano és que inundeu els col·legis d'advocats amb faxos i correus d'Internet. I si la història continua, que cadascú faci el que cregui convenient. Jo, particularment, ho faré començant una altra vaga de fam.

Contra el feixisme i la censura, acció directa!

Nissan ni Seat

Blanca Cotta, Martorell

A graieixo a la crisi la paràlització temporal -i espero (sí, ho dic sense embuts) que aviat definitiva- de les fàbriques d'automòbils a Catalunya. M'alegro -sí- que tanqui la Nissan i que els polígons que inunden el Vallès i el Llobregat d'asfalt, plàstic i ferralla deixin de fabricar *autoparts* i *autofoteses*.

Reconec que no he simpatitzat mai amb el fervor industriós de la Seat ni amb les notícies del trànsit ni amb el tándem futbol-propaganda de cotxes. Pitjor encara amb la televisada confabulació d'*aborregament* de masses que són les competicions del motor. Em marejo cada cop que Repsol envaïx la meua vista com un borinot a l'ull o quan respiro els furans, octans, plom i cadmi del fum nociu que generen els cotxes impunement. Per la cara.

Sí clar, són moltes les famílies que viuen de fer més cotxes, com també n'hi ha moltes a la indústria armamentista, nuclear o dels pesticides. Però i les víctimes dels accidents de l'automòbil? I les malalties respiratòries? I la destrucció irreversible del territori? I les catàstrofes climàtiques? Sí, també som moltes famílies.

, així està el pati

Les prostitutes de Barcelona
denuncien assetjament | PÀG. 11

Pressions a les advocades
d'Amadeu Casellas | PÀG. 12

Els punts més contaminats
del litoral català | PÀG. 16

La plantilla de Pirelli es
manifesta a Manresa | PÀG. 17

QUECHUA

BARCELONA · INTERVENCIÓ DELS MOSSOS A LES GRADERIES DURANT EL PARTIT DE BÀSQUET DEL 3 D'ABRIL

Sancionen dues aficionades per mostrar una bandera palestina al Barça-Maccabi

Les dues dones denuncien els agents que les van identificar per brutalitat i abús de poder. Un altre seguidor del Barça que va voler defensar-les haurà d'afrontar un procés penal.

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Maria Freixas i Anna Maria Fernández han rebut una multa de 500 euros cadascuna per haver desplegat una bandera de Palestina i dues petites banderoles amb les inscripcions *Freedom for Palestina* i *Prou genocidi al poble palestí* en el transcurs del partit de bàsquet Barça-Maccabi celebrat a la capital catalana el 3 d'abril passat. La sanció ha estat imposada pel Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya. Un altre aficionat al bàsquet que aquell dia era a la grada, Tomás Gómez, i que va intentar defensar-les,

La sanció ha estat imposada pel Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya

també haurà d'afrontar un procés penal per un suposat delicte de desobediència a l'autoritat. Segons consta al mateix atestat redactat per l'agent amb distintiu 3193 del cos dels Mossos d'Esquadra, les banderoles es van retirar per evitar la reacció dels seguidors del Maccabi, que segons es pot llegir literalment "haviem abandonat les seves localitats per intentar apropiarse a aquestes dues persones". Això, segons Sergi Santacana, advocat del Col·lectiu Ronda que porta la defensa de les dues afectades, contradia frontalment el supòsit de "participació violenta en baralles i desordres públics", tot i que segons els agents de la

Maria Freixas intervé en una la roda de premsa a la seu del Col·lectiu Ronda

policia autonòmica hauria estat la raó per la qual s'hauria aplicat l'article de la llei de l'esport d'una manera tan contundent. A més, els conflictes de competència entre l'administració espanyola i la catalana podrien derivar en una doble sanció, ja que la Comissió contra la Violència als Espectacles Esportius les podria multar amb 3.500 euros.

Interior no troba els agents

Davant la sanció, Maria (28 anys) i Anna Maria (60 anys) no s'han quedat amb els braços creuats. A més de ser seguidors del Barça, totes dues són activistes de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina i creuen que es va tractar d'una actuació policial agressiva, ve-

xatòria i desproporcionada. Per tot plegat, van decidir presentar una denúncia al jutjat de guàrdia, on expliquen que la intervenció de vuit agents dels Mossos d'Esquadra les va fer caure al terra. La majoria de gent que era a la grada les va recolzar i va començar espontàniament a cridar "Palestina, Palestina". Posteriorment, detallen que el cap de seguretat privada del Palau es va disculpar per l'actuació dels Mossos i va tornar-les les banderoles. A l'exterior de les instal·lacions esportives, els agents les van aturar agafant-les pel braç i empenyent-les contra la paret. Maria afirma que un agent li cridava a cau d'orella "subnormal", mentre l'amenaçava de rebentar el cap a un dels

seus acompanyants que es trobava a deu metres de distància. "Després de molta estona d'aguantar la pressió vaig entregar el meu DNI perquè no volia que em portessin a la comissaria de Les Corts i que em fessin mal". Tot seguit, les dues denunciades i els seus companys van exigir que els agents s'identifiquessin, però aquests van respondre en to burleta que "el que els ensenyarien seria el pin del mòbil". El jutjat d'instrucció número 12 de Barcelona va demanar a Assumptes Interns del cos policial la identificació dels agents denunciats, però des del Departament d'Interior no s'ha fet cap gestió al respecte. El jutjat va tornar a remetre, a finals d'octubre, la petició d'identificar-los.

La presència del Mossad
Segons van explicar els mateixos comentaristes radiofònics de RAC1 presents al Palau Blaugrana la nit dels fets, les instal·lacions esportives estaven controlades per agents del Mossad (serveis secrets israelians), que habitualment acompanyen els equips esportius d'Israel arreu del món. Segons ha pogut saber la DIRECTA, aquests agents tenien una habitació de control des d'on coordinaven les seves actuacions amb els Mossos d'Esquadra. Segons les mateixes afectades i els serveis de seguretat del club blaugrana, aquesta presència dels serveis secrets va derivar en una actuació molt més dura pel simple fet d'haver desplegat simbòlicament una bandera de Palestina.

> Els serveis secrets d'Israel a Barcelona

La presència del Mossad a Barcelona no només es desencadena arran dels viatges dels equips esportius israelians. Els curssets d'entrenament que han donat aquests serveis secrets d'elit als Mossos d'Esquadra i a l'Ertzaintza han permès establir unes relacions excel·lents. A l'aeroport del Prat, els embarcaments en direcció a Tel Aviv a través de les companyies El Al o Ibèria incorporen escorcolls i identificacions per part d'agents del Mossad, tot i trobar-se en territori català, on no tenen competències. L'any 1984 es va produir un dels successos més foscos. En un pis de l'Eixample es va trobar el cadàver de dos agents secrets d'Israel. Les causes de la seva mort mai van quedar aclarides.

, així està el pati

GIRONA · LA CAMPANYA DE SOLIDARITAT AMB ELS ENCAUSATS UNA DE LES CLAUS PER ENTENDRE LA RESOLUCIÓ JUDICIAL

Absolen els acusats de la crema de fotos després d'obtenir un ampli suport social

Acte de suport als encausats a la plaça del Vi de Girona el 28 d'octubre

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

Ara que fa més d'un any que l'Audiència Nacional espanyola va processar 16 gironins per haver cremat fotografies dels monarques espanyols. La setmana passada el cas va arribar al seu punt final amb l'absolu-

ció de tots ells. El dimecres 29 d'octubre, un cop acabada una vista oral en què hi va haver de tot, el jutge Vázquez Honrubia va absoldre els activistes, ja que el fiscal havia rebaixat la petició a una falta de desordres públics, fet que, segons Honrubia, no havia quedat provat. No obstant això, els processos contra activistes per cre-

mar fotografies del rei espanyol no s'han acabat. Així, per una banda, Jaume Roura i Enric Stern, que sí que van ser condemnats, el dijous 6 de novembre coneixeran el resultat del recurs que van presentar. Per l'altra, dos joves de Figueres, un d'ells menor, resten a l'espera de ser processats a Madrid per pintades antimonàrquiques.

Fragments d'un judici

Clara Carbonell
girona@setmanaridirecta.info

A les 12.05, dues hores més tard de l'hora que estava previst que comencés el judici, entrem el segon grup d'acompanyants.

El jutge va respondre que 'evidentemente están todos ustedes fichados' davant les denúncies de fixters policials il·legals

Al davant del jutge i d'esquena a nosaltres, hi ha els 16 encausats en quatre fileres de quatre. Les samarretes on es llegeix el "Jo també cremo la corona espanyola" ens donen la benvinguda. El jutge els ha obligat a canviar-se la samarreta, i ells se l'han girat i han deixat el davant en negre i el text a l'esquena, de cara al públic i a les càmeres.

Un dels periodistes comenta que a aquest jutge no li agraden aquest ti-

pus de judicis, i certament es nota en el to de veu. Comença a declarar Mostafà Shaimi en català. Amb sorna, el jutge li pregunta si no necessita també un traductor d'àrab, i el felicita amb la mateixa actitud burleta perquè és bilingüe i sap tant el català com el castellà. Hi ha un moment en què un dels declarants fa present que entén el castellà i hi afegeix: "Perquè és l'única llengua que m'han deixat estudiar", i el jutge respon: "Pues que bien para la gramática".

La defensa intenta desacreditar les proves presentades pel fiscal, argumentant que no pot ser que a través de fotos de periodistes els Mossos d'Esquadra hagin pogut saber els noms, cognoms i els mòbils particulars per acusar les 16 persones, i apunta que existeixen uns arxius policials previs que serien il·legals. El jutge el talla, i contesta que aquest és un problema amb el govern de Catalunya, i que no s'ha de tractar a l'Audiència Nacional. Sempre que algun dels acusats intenta treure aquesta qüestió, ell el talla, i després d'uns quants intents respon: "Parece ser que tienen ustedes un problema con su gobierno, evidentemente están todos ustedes fichados, esto se lo puedo asegurar".

CRONOLOGIA

13 set. 2007 - Visita del rei a la ciutat de Girona i crema de les primeres fotografies.

22 set. 2007 - Concentració i crema de fotografies a Girona en solidaritat amb els primers imputats.

18 oct. 2007 - Crema de fotografies a la ciutat de Tarragona. Durant tot el mes es repeteixen cremes a diferents punts dels PPCC.

1 nov. 2007 - Acte polític i manifestació nacional a Girona

19 nov. 2007 - Judici als primers acusats per la crema de fotos del rei.

17 gen. 2008 - La fiscalia demana 3.600 euros a 16 dels 19 imputats.

25 abr. 2008 - L'Audiència Nacional obliga a repetir el primer judici per la crema de fotos a causa del fet que el jutge va negar la possibilitat de declarar en català als acusats.

1 jul. 2008 - Segon judici als primers acusats per la crema a Girona. Són condemnats a una pena de 15 mesos de presó substituïbles per una multa de 2.700 euros.

22 jul. 2008 - Arxiu de la causa d'en Santi de Tarragona.

22 oct. 2008 - Arxiu de la crema de fotos de l'11 de setembre d'enguany a Barcelona.

29 oct. 2008 - Són absolts els 16 encausats per la crema de fotos feta en solidaritat amb els primers imputats.

ENTREVISTA · BENET SALELLAS, ADVOCAT

"La fiscalia ara no criminalitza per evitar més solidaritat"

T'ha sorprès que la fiscalia mantingui la falta de desordre públic i retiri l'acusació pel delicte d'injúries?

Abans d'entrar al judici ja ens havien proposat un acord en aquesta direcció que és la mateixa que havien pres amb els identificats de l'11 de setembre d'enguany i amb l'imputat de Tarragona. La fiscalia opta ara per no criminalitzar per evitar així més solidaritat.

Creus que la fiscalia recorrerà contra aquesta sentència?

Crec que no, perquè ara ells no volen fer més soroll amb el tema per intentar treure'l totalment de l'opinió pública.

Tot i saber que aquesta resolució no crea jurisprudència, es podria tenir en compte davant d'altres judicis?

És cert que no vincula els jutges però sí que vincula la fiscalia de l'Audiència Nacional i ja sabem que sense acusació de la fiscalia no hi haurà més judicis.

I en el cas dels dos primers inculpats, creus que aquesta absolució pot afavorir el recurs que heu presentat contra la sentència que els condemna?

Sabem que la sala que ha de resoldre està dividida, segur que hi ha influït el canvi de decisió de la fiscalia. Ara bé, potser diran que són supòsits diferents perquè en el primer cas no hi ha-

via voluntat de solidaritat sinó només atac a la monarquia. És una distinció artificial perquè en el judici de dimecres totes les encausades van dir que havien cremat també per rebutjar la monarquia.

Pel que fa al manifest del grup de professionals del dret, en què es demanava la despenalització del delicte d'injúries a la corona, com valoreu la iniciativa i la seva repercussió?

És una iniciativa fantàstica, l'he subscripta íntegrament, tot i que penso que hauria estat millor que s'hagués impulsat des d'un espai col·lectiu i no des de persones individuals. Els juristes, com tothom, hem de treballar des d'estructures col·lectives. S'ha generat debat, almenys en el món jurídic, i això és important, molts canvis legislatius han començat així.

ENTREVISTA · PERE CORTADA, ENCAUSAT

"La sentència és el resultat d'una campanya política"

Com valoreu els encausats el resultat del judici?

La sentència final ha estat el resultat d'una campanya política duta a terme a tots els Països Catalans. Així, generalitzant les cremes vàrem aconseguir que en l'àmbit de la política criminal no tingués sentit continuar perseguint-les; amb cada procés sortien centenars de persones que cremaven solidàriament.

Aquest context posava la fiscalia en una posició difícil, que va dur al fet que a darrera hora canviessin la qualificació i ho passessin a unes faltes... i d'aquí vàrem passar a l'absolució.

Durant el judici vàreu denunciar l'existència de fixters policials.

Sí, la veritat és que des del primer moment ho hem estat denunciant. De la declaració dels agents de la brigada d'informació durant el judici ens varen quedar clares dues coses; la primera és que tenen un control de totes les persones que participen en actes socials i polítics a la ciutat de Girona, i així ho varen expressar els mateixos mossos d'esquadra durant la vista, i la segona és que recullen aquestes informacions en fixters policítics, que són

il·legals a tenor de la llei de protecció de dades.

Tindrà continuïtat la campanya?

Aquesta és una campanya de solidaritat amb uns encausats, i encara ens queden alguns casos oberts -per exemple a Figueres-, per tant no tenim data de tancament. De totes maneres, la lluita contra la monarquia, que simbolitza l'opressió de classe i nacional, no s'aturarà sigui quina sigui la forma que utilitzi, ja sigui a través d'aquesta campanya o a través d'altres.

, així està el pati

BARCELONA · EL COL·LECTIU RECLAMA ELS SEUS DRETS LABORALS I SOCIALS

Les prostitutes del Raval es manifesten contra l'assetjament policial que pateixen

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Les treballadores sexuals que exerceixen al barri del Ravalacusen el cos d'antidisturbis de la Guàrdia Urbana d'assetjar-les en la seva vida quotidiana. Segons denuncien, els agents entren a buscar-les a les farmàcies, els bars i els locutoris dels quals són usuàries com a veïnes, les treuen al carrer i les sancionen econòmicament, apel·lant a l'Ordennança Cívica aprovada per l'Ajuntament l'any 2005, que prohibeix sol·licitar, oferir i practicar serveis sexuals retribuïts a l'espai públic. El mateix procediment és usat contra les dones quan es dirigeixen a recollir les criatures a l'escola, emparant-se en l'article específic on se sanciona l'intercanvi sexual a menys de 200 metres d'un centre educatiu. En les seves de-

JOSE COLÓN

Batuda contra la prostitució al carrer Carretes el 6 d'octubre

que partirà del carrer Hospital i finalitzarà a la plaça Pere Robadors, preten aplegar en una mateixa causa les treballadores sexuals del barri, la majoria d'elles desorganitzades.

Però no és la primera vegada que el col·lectiu es manifesta per denunciar la seva situació des de l'aprovació de l'ordenança municipal, ja que va participar amb un bloc propi a la marxa unitària contra el decret que es va fer a Barcelona el 17 de desembre de 2005. Així, s'uniran de nou per reivindicar la fi de la violència policial vers el col·lectiu, el respecte del seu dret de fer vida al Raval com qual-sevol veïna i el compromís de l'Ajuntament d'oferir una alternativa en forma d'espai a les treballadores sexuals, on puguin treballar en condicions de seguretat i higiene. "La solució del tràfic de blanques no passa

per la violència ni per assetjar les prostitutes les 24 hores del dia", afirma una portaveu de Genera, associació en defensa dels drets de les dones.

Reivindiquen el seu dret a fer vida al Raval i un espai on poder treballar amb condicions d'higiene

Al Raval, on es concentra gran part de l'oferta sexual al carrer, es fa necessària l'existència de les diverses entitats que treballen amb prostitutes i que, sovint, constitueixen el seu únic empar per fer front a les di-

ficultats legals i econòmiques que pateixen. Associacions com l'esmentada Genera -que desenvolupa una tasca activa en la conscienciació d'aquestes dones sobre la transmissió de malalties com l'hepatitis i el VIH i també en altres aspectes de salut i higiene- assessora les treballadores sobre els seus drets i intenta canviar radicalment el tractament que els mitjans de comunicació atorguen al col·lectiu, amb l'objectiu de dignificar la seva situació. D'altres, com Lloc de la dona -una entitat religiosa gestionada per les Germanes Oblates-, fan una interpretació diferent de la problemàtica i el seu objectiu és millorar la qualitat de vida de les treballadores sexuals i afavorir la seva inserció sociolaboral en altres àmbits, tot abandonant definitivament l'exercici de la prostitució.

MANRESA · MONARQUIA

Concentració en rebuig a la visita dels prínceps

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

Una seixantena de persones es van concentrar el dimecres 29 a la Ben Plantada de Manresa en rebuig a la visita dels prínceps espanyols. El motiu de la visita va ser la invitació a la XII Jornada d'Economia de Caixa Manresa i al dinar commemoratiu dels 30 anys de la Unió de Botiguers i Comerciants (UBiC) de Manresa, que tenia lloc al Museu de la Tècnica de Manresa. Aquest espai va ser senyalat com a objectiu de la concentració convocada per diversos col·lectius de l'Esquerra Independentista de Manresa i que es va convertir ràpidament en una marxa.

A dos quarts de dues la concentració va iniciar la marxa en direcció al Museu de la Tècnica però un cordó policial els va barrar el pas a dos-cents metres del museu. Allà es van cridar consignes contra la monarquia, contra Caixa Manresa i la UBiC, així com també es va mostrar el suport de l'Esquerra Independentista de Manresa als gironins encausats per la crema de fotos del rei que declaraven el mateix dia a l'Audiència Nacional. Després d'una estona, la marxa va prendre una altra via amb la intenció d'arribar al museu pel carrer de la Sèquia, però un altre cop un cordó policial la va fer aturar. Finalment la marxa va quedar desconvocada al mateix punt de sortida.

CATALUNYA · REPRESSIÓ

Els Mossos obligats a portar el número de placa

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

A principis de novembre ha entrat en vigor el decret del Departament d'Interior de la Generalitat que obliga tots els agents uniformats dels Mossos d'Esquadra a portar el número de placa en un lloc visible. Els antidisturbis de la Brigada Mòbil i de les ARRO (Àrea Regional de Recursos Operatius) també estaran obligats a dur-lo. Aquesta normativa es va aprovar el mes de juny, després que el Ministeri d'Interior espanyol decretés el mateix criteri per als agents de la policia espanyola. Les pressions dels sindicats policials havien fet aturar la seva entrada en vigor. Aquesta havia estat una exigència dels moviments socials alternatius i les entitats pels drets humans. Ara s'haurà de veure el seu nivell de compliment real.

D'altra banda, l'1 de novembre, els Mossos d'Esquadra van completar el seu desplegament a Catalunya i ja actuen al Camp de Tarragona i a les Terres de l'Ebre. Durant les primeres 24 hores de desplegament, els Mossos van detenir onze persones. La posada en marxa d'un total de 170 patrulles al Camp de Tarragona i més de 80 a les Terres de l'Ebre va donar el tret de sortida a la policia autonòmica.

Els antidisturbis les desqualifiquen amb paraules barroeres i sexistes i amenacen les prostitutes immigrants

núncies asseguruen que els UPAS, no contents amb els procediments administratius, les desqualifiquen amb paraules barroeres i sexistes com *zorra* i amenacen les prostitutes immigrants en situació regular amb la pèrdua dels papers. Aquesta situació, que es produeix amb especial intensitat des de fa dues setmanes, ha acabat amb la paciència del col·lectiu, que ha optat per convocar una manifestació el proper 5 de novembre a les 18.30 hores, amb el lema *No tolerem més violències. Volem treballar*. La mobilització,

Denúncia del pla Bolonya durant un acte electoral

Un grup d'estudiants de l'Assemblea de Facultat de la UB Raval van protestar contra el pla Bolonya durant l'acte electoral que feien al paranimf els candidats a rector el 30 d'octubre. Una vintena de persones van participar d'una cercavila *performance* als passadissos de la facultat. L'última aturada de la cercavila va coincidir amb l'inici del debat entre els candidats. Les estudiants van irrompre a l'escenari disfressades mentre parodiaven la postura dels màxims gestors universitaris, "favorable a la privatització d'aquest servei públic". Cal recordar que Norbert Bilbeny, Dídac Ramírez, Marià Alemany i Josep Samitier, els quatre candidats, s'han manifestat favorables al pla Bolonya.

ANGEL MONTLEÓ

, així està el pati

CATALUNYA · ECOLOGIA

Greenpeace diu que la indústria del clor contamina igual que fa deu anys

Xavi Martí
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Greenpeace va presentar, el 29 d'octubre, un informe titulat *La indústria del clor: contaminació silenciosa* que denuncia que les nou indústries que fan clor a l'Estat espanyol "contaminen pràcticament igual que fa deu anys i continuen abocant mercuri i altres substàncies als rius i al mar". L'informe diu que Catalunya, que té tres fàbriques de clor -situades a Flix, Vila-seca i Martorell-, és la zona més afectada per aquesta contaminació.

La situació més greu es viu a Flix amb altes dosis de mercuri al riu Ebre

La situació més greu es viu a Flix, on Greenpeace ha demostrat l'existència d'altres dosis de mercuri, clorofòrm, cadmi, crom i hexaclorbenzè acumulades al riu Ebre i al pantà de Ribarroja des de l'inici de l'activitat de la planta, l'any 1899. De les nou indústries a l'Estat, quatre són propietat d'Ercros (Flix, Palos de la Frontera, Sabinánigo i Vila-seca), dues de Solvay (Martorell i Torrelavega), mentre que Elnosa (Lourizán), Electroquímica de Hernani (Hernani) i Química del Cinca (Montsó) tenen les altres tres.

Greenpeace també va denunciar que el govern estatal i els autonòmics permeten que el sector del clor "continui contaminant lliurement". L'acusació arriba després de l'acord entre el govern estatal i el sector, que permet continuar utilitzant la tecnologia de *cel·les de mercuri* fins el 2020, un mètode que, segons l'autora de l'informe, Sara del Río, "ja ha estat abandonat per la majoria de països productors europeus per obsolet i contaminant" i que "no està previst" per la Directiva Europea de Prevenció i Control Integral de la Contaminació. Segons Greenpeace, les mostres d'aigua i sediments obtingudes, ofereixen "una visió desoladora de la greu contaminació que emeten aquestes empreses".

Fons de Solvay Martorell han dit a la DIRECTA que "les substàncies que expulsen estan per sota dels límits legals que marca la Generalitat". També afirmen que fan servir "poc mercuri, ja que aquest s'utilitza en un circuit tancat sense emissions", que les seves aigües "van al mar gràcies a un col·lector de la Generalitat" i que les seves emissions "cada any són inferiors". El grup ecologista Martorell Viu ha dit que "és fals que Solvay no emeti mercuri, ja que en compra cada any". També destaca que "el govern i Solvay no respecten la normativa europea" i que han comprovat que "la planta de Martorell cada any emet un total de 180 quilos de mercuri".

TERRASSA · LA SANCIÓ PODRIA SER LA INHABILITACIÓ PROFESSIONAL

L'hospital penitenciari denuncia els advocats d'Amadeu Casellas

Montse Aumatell
redaccio@setmanaridirecta.info

Els advocats Francesc Arnau i Diana Reig, tots dos membres del col·lectiu DALP, han estat denunciats pel director de l'hospital penitenciari de Terrassa davant el col·legi d'advocats de Lleida, Barcelona i Terrassa. Els acusen de no tenir una actitud correcta de cara als professionals del centre i d'utilitzar un to "desafiant i desagradable", a més d'intentar introduir una pancarta a les instal·lacions.

Segons un comunicat difós pel DALP, durant els més de dos mesos que Amadeu Casellas va fer vaga de fam internat a l'hospital penitenciari de Terrassa, van trobar molts impediments per dur a terme la seva feina com a advocats. A cada visita, afirmen, "ens trobàvem amb noves regles: que si ara no podeu entrar amb la maleta, que si ara només podeu entrar l'expedient, que si ara us heu d'esperar, que si ara no podeu entrar el bolígraf, etc.". El dia 6 de setembre es van trobar unes normes encara més restrictives i els Mossos no van deixar que els dos advocats entrassin junts. Aquell dia els van fer passar d'un a un, cosa que no és gaire habitual quan es tracta d'advocats del mateix despach. Tots dos, però, van decidir acatar aquesta nova norma i van decidir que primer hi entraria Diana Reig. El problema va venir quan la van escorcollar, li van revisar tot l'expedient i li van impedir entrar uns diaris on es parlava de la situació d'Amadeu. També li van impedir

Els solidaris amb el pres afirmen que "és un atac directe a l'entorn d'Amadeu Casellas com a resposta a la vaga de fam i al suport social aconseguit"

entrar el bolígraf. Segons els advocats, "aquell dia (Amadeu) estava especialment content perquè havia vist que molta gent es solidaritzava amb ell". Per aquest motiu ells també van sortir contents de la visita i "segurament per això, no vam fer cap queixa aquell dia". Aquella havia de ser la darrera visita a l'hospital penitenciari perquè, després, estava previst el seu trasllat a la presó de Can Brians. Cal destacar que els advocats, amics i familiars d'Amadeu Casellas ja havien intentat posar queixes altres vegades i mai no havien pogut perquè, segons els havien informat, "a l'hospital penitenciari no hi ha re-

La mare i l'advocada de l'Amadeu Casellas a la seu d'Institucions Penitenciàries el passat mes d'agost

gistrè". Aleshores les havien de dur a la direcció general de serveis penitenciaris, a Barcelona. Els membres de DALP afirmen que mai no han rebut resposta davant cap de les queixes presentades per denunciar l'actitud dels carcellers.

Han passat alguns mesos i ara acusen Francesc Arnau i Diana Reig, els advocats de Casellas, d'intentar entrar una pancarta durant la darrera visita que van fer al centre, el dia després que abandonés la vaga de fam. També els acusen d'haver emprat un to desafiant i molt desagradable vers el personal d'aquest centre. Aquesta acusació -que arriba a través dels col·legis d'advocats de Lleida, Barcelona i Terrassa- pot acabar en una sanció d' inhabilitació per a l'exercici professional. Des del bloc de solidaritat amb Amadeu Casellas (llibertatamadeu.blogspot.com) s'afirma que "malgrat que aquesta acusació és absolutament falsa, les advocades i advocats tenen el dret d'informar les persones que defensen de tot el que faci referència al seu cas" i asseguren que "és un atac directe a l'entorn d'Amadeu Casellas com a resposta a la vaga de fam i al suport social aconseguit al carrer durant aquest estiu". Des del bloc també s'afirma que aquest mòdul concret de l'hospital penitenciari de Terrassa té diverses denúncies interposades "pel tracte denigrant dels carcellers i carcelleres vers

les persones empresonades i la gent que les visita".

El grup de suport a Amadeu Casellas considera que aquesta denúncia contra l'advocat i l'advocada d'Amadeu és una nova agressió, inscrita en el context de repressió general. També recorden que hi ha persones concretes que tenen prohibida la comunicació amb Amadeu i que estan impedit l'entrada d'una doctora de confiança perquè el visiti. A més, també destaquen, entre d'altres, la denúncia contra Franki, a qui han restringit les sortides i permisos i a qui amenacen amb la retirada del tercer grau arran d'haver donat mostres de solidaritat amb Amadeu Casellas.

D'altra banda, recorden que Amadeu Casellas porta vint-i-un anys empresonat a causa de diverses condemnes. Les acusacions són per fer atracaments a seus bancàries, a través dels quals ajudava a finançar diferents lluites dels anys setanta i vuitanta. És el que en aquells temps es coneixia com a "anarquistes expropiadors". Actualment es troba empresonat a Can Brians. El 23 de juny va decidir començar una vaga de fam que va durar 76 dies i que va deixar després d'arribar a un acord de compromisos amb Ignasi García Clavel, que el va visitar en nom del Síndic de Greuges. Avui dia, encara no se li ha concedit cap permís i Amadeu encara no sap quan es començaran a complir els compromisos.

MANRESA · LABORAL

Pirelli encara no ha aportat la documentació necessària per justificar l'ERO

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

L'empresa de pneumàtics Pirelli va presentar, el 16 d'octubre, un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) sense acompanyar-lo d'un pla de viabilitat i de les justificacions de les pèrdues de la planta de Manresa (Bages). Segons Armand Farré, de la CGT de Pirelli: "L'empresa no ha presentat cap pla, només ens ha donat una quantitat d'inversió irrisòria que pertany al cost de manteniment de l'actual factoria de Manresa". Per aquest motiu, el comitè d'empresa (CCOO, UGT, CGT i USOC) va presentar un recurs al Departament de Treball per demanar la suspensió temporal del procés i que no es comptessin dins el període de consulta els dies durant els quals Pirelli no ha aportat la documentació. L'ERO pretén acomiadar 280 persones d'una plantilla que en té aproximadament 1.000. La resposta de les administracions ha estat diversa. Per una banda, durant la reunió amb el president Montilla, no es van explicar els acords a què van arribar la Generalitat i l'empresa el juliol passat a Milà (seu de l'empresa), segons explica Farré. Tampoc van ser encoratjades les solucions que va donar la consellera de treball Mar Serna a la CGT -l'únic sindicat que ha demanat la retirada imminent de l'ERO- durant la reunió del 31 d'octubre. Serna proposava

El comitè d'empresa ho veu com un intent de deslocalització

establir noves negociacions entre el comitè i l'empresa. Per altra banda, durant la jornada de vaga del 30 d'octubre, en què una delegació del comitè es va reunir amb l'alcalde de Manresa, Josep Camprubí, aquest va declarar que es farien les gestions necessàries perquè Pirelli presenti el pla de viabilitat.

Possible deslocalització

L'any 2007, Pirelli va proposar obrir una nova planta de pneumàtics de gamma alta a Bages, amb la qual pretenia guanyar prestigi en recerca i innovació. Aquesta nova fàbrica es projectava per finals de l'any 2010 i les administracions implicades haurien de cedir avantatges a la multinacional italiana. Segons les declaracions del conseller d'Innovació, Josep Huguet, a un diari local el mes de maig passat, la Generalitat donaria grans ajuts en recerca i desenvolupament (R+D) i els ajuntaments haurien de cedir el sòl gratuïtament. El comitè d'empresa ha interpretat el canvi d'actitud de Pirelli com un intent de deslocalització, ja que l'empresa "inverteix grans quantitats de diners" en altres parts del món i a Manresa "proposa retallades", segons va explicar Jaume Vila, president del comitè, durant la jornada de vaga.

, així està el pati

CATALUNYA · ABSÈNCIA D'INVESTIGACIONS OFICIALS TOT I ELS ESCÀNDOLS QUE MOSTREN EXCESSOS DE LES DESPESES DELS POLÍTICS

El govern gasta milions en propaganda, cotxes oficials i subvencions als partits

Iolanda Guillaumet
redaccio@setmanaridirecta.info

No només cal ser honrat, sinó semblar-ho. L'austeritat i la responsabilitat són bàsiques per la supervivència de qualsevol polític, però encara ho són més en temps de crisi econòmica, acomiadaments massius i hipotèques impagables. Tanmateix, durant els últims mesos, els polítics catalans estan passant pel calvari de veure com els mitjans de comunicació han anat esbombant les seves despeses extres i difícilment justificables. El degoteig d'escàndols és inacabable: des de les mariscades a 150 euros dels regidors de l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat fins als 30 milions d'euros gastats en informes d'utilitat dubtosa per la Generalitat. Tot i la cosmètica congelació salarial dels seus diputats del Parlament i la reducció de despeses burocràtiques als pressupostos catalans, algunes despeses atípiques conegudes darrerament han deixat bocabada -com a mínim- més d'un ciutadà.

Un informe del Tribunal de Comptes denuncia que el finançament dels partits depèn massa de les institucions

L'últim avergonyiment públic va ser l'afer del cotxe oficial *tunejat* del president del Parlament, Ernest Benach. Després de passar tres dies rebent crítiques per totes bandes, el dirigent d'ERC va fer marxa enrere i va treure els polèmics extres de l'Audi A-8 Limusina que utilitza i que havien costat prop de deu mil euros a les arques públiques: un televisor d'última generació, una taula de treball feta a mida i un reposapeus especial. Tot i això, es va quedar el cotxe, que costa 83.600 euros en règim de *renting* durant quatre anys, per viatjar diàriament entre Reus i Barcelona.

La Mesa del Parlament assegura que la renovació del parc mòbil ha permès estalviar 80.000 euros en relació a l'anterior i que el tripartit ha eliminat una vintena de cotxes oficials respecte a l'època dels governs de CiU. Tanmateix, els sindicats del sector automobilístic van reivindicar -amb una certa ironia- que els cotxes oficials almenys fossin de la marca Seat, per ajudar una empresa que té la fàbrica a Catalunya. Segons un recompte publicat a *El Periódico*, la Generalitat té 83 vehicles oficials -Audi A8 pel president; Audi A6 pels consellers i Volkswagen Passat o Peugeot 407 pels secretaris de departament-; el Parlament disposa de disset vehicles -inclos l'Audi de Benach- i la Di-

El que ens costen els polítics

LES DESPESES POLÍTiques MÉS POLÈMIQUES
944.753 euros

Subvencions a les fundacions privades vinculades als partits polítics catalans (2005)

Més de 31 milions d'euros

Cost dels informes i estudis de tota mena encarregats a persones alienes a l'administració (2007)

1.019.828 euros

 Campaña de publicitat *Som-hi* del departament de Relacions Institucionals de la Generalitat (2008)

31 milions d'euros

Subvencions totals als partits polítics (2005)

1,1 milions d'euros

Preu del servei de taxis de luxe de l'empresa Litoral Limousines per al desplaçament de consellers i diputats en moments especials (2008)

433.626 euros

 Cost del *renting* dels cotxes oficials -Audi A-8 i A-6- dels presidents dels sis grups parlamentaris i del president del Parlament i els seus quatre secretaris. Aquí no entra el cost dels cotxes del president i consellers de la Generalitat.

Els sous dels polítics catalans

* Xifres brutes anuals.

José Montilla, president del govern

169.000 euros

Consellers de la Generalitat

127.000 euros

Secretaris Generals (número 2 del departament)

93.000 euros

Ernest Benach, president del Parlament

152.954 euros

Secretaris de la Mesa del Parlament

95.660 euros

Diputats del Parlament

43.697 euros

 * En funció del càrrec, tenen complements salarials: president del grup (50.000 euros), portaveu (43.000), president d'una comissió (10.000 euros).
 * En indemnitzacions per desplaçament als diputats que no visquin a Barcelona, es paguen dietes entre 20.000 i 30.000 euros.

Els 10 ajuntaments que més gasten en subvencionar partits en l'àmbit municipal

- 1 Ajuntament de Barcelona 2.131.923 euros
- 2 Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat 392.096 euros
- 3 Ajuntament de Granollers 307.395 euros
- 4 Ajuntament de Terrassa 365.040 euros
- 5 Ajuntament de Sabadell 248.795 euros
- 6 Ajuntament de Mollet del Vallès 219.996 euros
- 7 Ajuntament de Mataró 213.333 euros
- 8 Ajuntament de El Prat de Llobregat 178.236 euros
- 9 Ajuntament de Sant Cugat del Vallès 159.999 euros
- 10 Ajuntament de Vilanova i la Geltrú 149.108 euros

CASOS ESTRANYS:

Ajuntament de Salt 100.800 euros

EN CANVI: Ajuntament de Girona 69.000 euros

Ajuntament de Reus 145.510 euros

EN CANVI: Ajuntament de Tarragona 51.440 euros

Font: Generalitat de Catalunya, Parlament, Tribunal de Comptes i Sindicatura de Comptes

putació de Barcelona, 26 més de les marques esmentades.

L'afer Benach, que podria haver quedat en una mera anècdota, va acabar mostrant de quina manera els polítics es tapen les vergonyes els uns als altres. Tot el tripartit va tancar files al voltant de Benach i va denunciar que era víctima d'una campanya contra Catalunya promoguda pel diari que va destapar el cas, el conservador i monàrquic *ABC*. I l'oposició -CiU i PP- va frenar en sec les seves intencions de demanar una investigació a fons de les despeses del Parlament: viatges oficials amb delegacions engrixades, informes tècnics pagats a preu d'or, subvencions als partits... Aquest canvi d'opinió va impossibilitar la recuperació de la desapareguda Comissió de Govern Interior del Parlament, un òrgan que fiscalitzava les despeses de la cambra.

'Som-hi' versus 'Som 6 milions'

La multiplicació de casos de sobredimensió pressupostària destinats a la propaganda política recentment ha viscut un nou capítol amb la publicació del cost de l'anunci televisiu de la campanya *Som-hi* de la Generalitat. Al Butlletí Oficial del Parlament, es

diu que la campanya impulsada pel Departament de Relacions Institucionals en nom del govern ha costat més d'un milió d'euros: 200.000 per pagar el disseny de l'estudi DDB Barcelona i quasi 800.000 per la contractació de publicitat a càrrec de l'empresa Media Planning Group, l'agència de mitjans de l'empresa transnacional Havas. En aquest cas els diners tampoc es quedaven a Catalunya, sinó que finançaven una companyia d'origen francès amb grans beneficis.

La casa reial disposarà el pròxim any de 8,9 milions d'euros, un augment del 2,7%

Segons CiU, el govern ha malgatat un dineral amb una campanya "buida de contingut" i en la qual no s'anuncia cap servei públic. Això és, segons els convergents, "malbaratar els recursos públics" i, per això, han demanat un informe al Consell de

l'Audiovisual de Catalunya (CAC) per determinar si els anuncis contradueixen la llei de publicitat de la Generalitat. Després de la polèmica sorgida arran de la campanya *Visca(a) Barcelona* de l'Ajuntament de Barcelona (governat per PSC i ICV-EUIA), el president del CAC, Josep Maria Carbonell, ja va advertir que "algunes campanyes oficials voregen" la legalitat. Tanmateix, el vicepresident del govern, el republicà Josep-Lluís Carod-Rovira va recordar a CiU la campanya *Som 6 milions* amb què, segons va dir, els governs de Jordi Pujol també es van "gastar més a saber quant al voltant del que eren obvietats", com ara que Catalunya tenia sis milions d'habitants.

30 milions d'euros pels partits

Aquestes polèmiques han encès novament la qüestió del finançament dels partits polítics, les seves activitats i les campanyes electorals. Dels pressupostos de la Generalitat o de les diputacions, una part gens menyspreable va a parar a subvencions pel funcionament dels partits: prop de 31 milions d'euros -és a dir, quasi cinc mil milions de les antigues pessetes- l'any 2005. L'últim informe del Tribu-

nal de Comptes també denuncia que el finançament dels partits depèn massa de les institucions que ells mateixos governen i els recomana trobar nous mecanismes de finançament. El text critica, per exemple, l'escassa aportació econòmica de les quotes dels militants.

El rei no s'estreny el cinturó

A banda dels centenars de cotxes oficials, viatges diplomàtics i despeses extres no conegudes del govern de l'Estat, els pressupostos dissenyats pel ministre Pedro Solbes i l'equip econòmic del PSOE van permetre saber que el màxim funcionari de l'Estat, el rei Joan Carles, serà un dels pocs que no patirà restriccions i no només no s'ha abaixat el sou, sinó que encara gaudirà de més diners per afrontar la crisi. L'any vinent, la casa reial espanyola disposarà de 8,9 milions d'euros -un augment del 2,7%- per gastar tal com decideixin, ja que ningú pot fiscalitzar ni controlar on, com i en què se'ls gasten. Mentrestant, Solbes i Castells asseguren que han fet els pressupostos "més austers de la història" per afrontar una època de crisi llarga i dura a l'Estat espanyol i a Catalunya.

, reportatge

Lluís Ràfols

Quan som nens tots dibuixem, pintem i gargotegem com a part de l'aprenentatge. El que passa és que n'hi ha que no ho abandonen i decideixen continuar amb aquesta manera d'aprendre, d'entendre la realitat. Un d'aquests nens que ja s'ha fet gran és el Lluís, col·laborador d'aquest setmanari des de fa una pila de números. La seva obra està a mig camí de la il·lustració i la pintura, dues disciplines que creu que mai acabarà d'aprendre del tot, perquè l'art és il·limitat i els camins explorables són infinits. Potser per això pel Lluís il·lustrar esdevé una necessitat, una manera més de comunicar-se, de dir-hi la seva.

Ja fa vora tres anys que va emigrar a l'Argentina, on viu i hi treballa actualment com a dissenyador i il·lustrador. Ha col·laborat en múltiples projectes: des de còmics publicats en *fanzines* com el *Pixatintes*, *La formiga Roja* o projectes d'autoedició com *Zurrapa*, passant pel setmanari que teniu entre mans, fins a col·laborar amb l'interessant projecte de la impremta Chilavert, a Buenos Aires, que fou recuperada i actualment és autogestionada pels seus treballadors.

El seu treball desprèn un fort contingut social, per això es declara incondicional de El Roto i Eneko, dos mestres de l'ofici, tot i que personalment crec que ell va molt més enllà en certs aspectes, per la senzilla raó que no s'amarra en un estil segur, més aviat el fa evolucionar sense adonar-se'n, creant a cada peça una nova manera d'explicar-se i avançant cap a nous camins per on investigar.

Actualment està preparant una sèrie de pintura anomenada *Divas* que parteix de la superposició d'imatges de dones del món de la publicitat amb imatges de brutalisme bèl·lic i policial. Si us interessa l'autor no dubteu fer un cop d'ull pel seu web (<http://www.mongelechiche.com.ar>) on trobareu una mostra que esquitxa múltiples disciplines del món de l'art.

TEXT: Jordi Borràs

, així està el pati

CATALUNYA · ECOLOGISTES EN ACCIÓ DENUNCIA LA DESTRUCCIÓ DEL LITORAL MEDITERRANI

Banderes negres a la costa catalana

El veler d'Ecologistes en Acció arriba al port de Torredembarra

Oriol Matadepera
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Ecologistes en Acció ha escollit el mes d'octubre per denunciar de nou la situació ambiental a diferents punts de la costa catalana a través de la campanya Banderes Negres. L'entitat ecologista vol cridar l'atenció sobre "l'urbanisme desenfrenat, el sobredimensionament d'infraestructures, la destrucció d'espais naturals i el canvi climàtic" que afecta el nostre litoral. Segons l'informe de l'oficina espanyola contra el canvi climàtic, els deltes del Llobregat i l'Ebre són els més amenaçats per la pujada del nivell del mar i la resta d'afectacions climàtiques i ambientals.

El veler Deesa Maat d'Ecologistes en Acció ha dut a terme quatre accions en el marc de la campanya Banderes Negres. La primera, a Barcelona, amb motiu del congrés de la Unió Internacional per la Conservació de la Natura (IUCN). El 18 d'octubre, les activistes van desplegar una gran pancarta a la platja de Gavà (Baix Llobregat) on es podia llegir: *Salvem les nostres costes*. Des de l'entitat ecologista es reclama una

moratòria de totes les infraestructures i projectes d'urbanització previstos al delta del Llobregat i la restauració i conservació de la costa i dels connectors ecològics i paisatgístics. El mateix dia, el veler d'Ecologistes en Acció va recórrer part del litoral del Baix Gaià i va fer parada a Torredembarra. La campanya va acabar amb una acció davant la platja de l'Almadrava, a l'Hospitalet de l'Infant (Baix Camp), davant les centrals nuclears de Vandellòs, amb motiu del dinovè aniversari de l'accident a la central nuclear Vandellòs I.

Destrucció costera

Ecologistes en Acció caracteritza la situació que pateixen els ecosistemes litorals com una sèrie de "cèl·lules malignes" com ara l'ocupació massiva en forma de noves residències i complexos turístics, la interrupció o modificació de la dinàmica sedimentària en forma de dics, ports i passeigs marítims, l'artificialització del sòl, les noves infraestructures de transport, el malbaratament de recursos naturals o la degradació d'hàbitats d'alt valor ecològic que causen un dany greu en el seu equilibri i els seus recursos naturals. Aquests ano-

menats tumors són producte del "desenvolupament" humà i no només afecten greument el futur d'aquest paisatge, sinó també l'oxigen, l'aliment i la salut de tota la flora i la fauna que hi habita. El problema principal és l'erosió de la costa i la pujada del nivell del mar, per això Ecologistes en Acció considera prioritari planificar i començar la retirada ordenada d'aquestes zones sensibles. Asseguren que, a llarg termini,

Els deltes del Llobregat i de l'Ebre són els més amenaçats per la pujada del nivell del mar

aquesta actuació representaria una despesa substancialment menor que si es continuen les grans obres d'enginyeria -com la construcció de dics- o la regeneració de platges amb tones de sorra.

Acció de la campanya Banderes Negres al delta del Llobregat

El delta del Llobregat, artificialitzat

El delta del Llobregat és un espai sotmès als interessos comercials i productius de la gran metròpoli catalana que durant els darrers anys ha patit una gran transformació arran del desviament del riu Llobregat per ampliar la zona logística del port de Barcelona. Aquest fet va artificialitzar la llera del riu i va fer desaparèixer tota la seva fauna aquàtica i d'ocells, tot i que hi havia sentències judicials en contra de l'obra i que les administracions van incomplir. L'ampliació de l'aeroport va obligar a dessecar part de les llacunes litorals del Delta i va deixar les aus que queden al Remolar i a la Ricarda en una convivència difícil amb el trànsit aeri.

L'acció que es va fer a Gavà volia incidir en l'oposició a la propera

construcció de 237 habitatges, fet que acabaria amb la pineda litoral situada entre les costes del Garraf i la llacuna de la Murtra, una pineda de pi pinyoner d'elevat interès al mediterrani.

D'altra banda, les poques zones que queden sense urbanitzar al Delta -zones naturals (llacunes i rieres) i agrícoles (parc agrari)- cada vegada estan més aïllades entre si i perden gran part de la seva connectivitat ecològica i paisatgística. Destaca el projecte faraònic del Pla de Ponent, a Gavà (5.000 habitatges), que suposaria la destrucció del darrer espai sense urbanitzar del peu de la serralada litoral, un espai que uneix aquesta zona amb la deltaica.

OPINIÓ

L'Ampolla, paradigma del model

Xavi Rodríguez
(AAVV L'Ampolla)

La costa de les Terres de l'Ebre va entrar tard en la bombolla immobiliària, però amb força a causa de l'encariment dels preus a la Costa Daurada. A partir de 2003 s'intensifica un boom que dura fins l'any 2007 i que ha parat en sec el 2008. Molts ajuntaments vegueren en la construcció una font de finançament per pal·liar la mancança històrica d'inversions estatals i autonòmiques. Independentment del color polític (PSOE, CiU o ERC)

s'autoritzava tot projecte residencial, de camps de golf i ports esportius, a la recerca dels diners de les llicències d'obres.

A l'Ampolla, Francesc Sancho (CiU) va presentar un projecte d'ampliació del port esportiu que implicava destruir la platja de l'Arquitecte, totalment integrada dins el nucli urbà. L'Associació de Veïnes i Veïns de l'Ampolla va recollir 4.432 signatures (de veïnes i turistes) on es criticava que el projecte no responia a una necessitat social ni a una demanda local, sinó a interessos privats. El projecte està paralitzat i segurament

no es desenvoluparà. Una vegada més, la societat civil ebrencana tornarà a recordar a Sancho i a la resta de polítics que, a les Terres de l'Ebre, volem un altre model de gestió del territori i dels seus recursos, inloent l'aigua. I també que a un espai natural únic als Països Catalans com el delta de l'Ebre no li cal transformar-se en una població com Lloret de Mar o Salou per atraure turistes. Si fa uns mesos la pluja va salvar el riu i el delta, ara sembla que serà la crisi econòmica que tornarà a salvar el delta dels depredadors (constructors) i els seus socis (classe política).

Ecologistes en Acció al Baix Gaià

Al Baix Gaià, les plataformes Salvem els Muntanyans de Torredembarra, Salvem la Platja Llarga de Tarragona i Salvem el Gaià treballen per la preservació del territori i tenen una reivindicació comuna: la protecció especial del territori que envolta el curs del riu Gaià mitjançant el Parc Natural de les Terres del Gaià. Amb aquest objectiu, Salvem el Gaià presentarà al·legacions al Pla Territorial del Camp de Tarragona per denunciar -entre altres coses- les agressions que pateix el litoral o els problemes ambientals generats per la pedrera de Vespella de Gaià i per reclamar que s'estudien les fórmules oportunes perquè el conjunt de les terres del Gaià i el seu litoral asso-

ciat tinguin prou grau de protecció per garantir la preservació dels seus valors naturals, culturals i socials. Les tres plataformes coincideixen a afirmar que l'eix vertebrador d'aquestes terres és el riu Gaià, escapat per una presa sobredimensionada que ocasiona la pràctica desaparició del tram baix del riu. L'any 1975 es va inaugurar l'embassament, propietat de Repsol i situat entre el Catllar i Vespella de Gaià, amb l'objectiu de subministrar aigua al complex petroquímic del Camp de Tarragona. Per aquest motiu, reclamen la recuperació del cabal d'aigua a Repsol i a l'administració, una reivindicació que compta amb el suport del Parlament de Catalunya i del síndic de greuges.

, així està el pati

VILADECANS · CAMPANYA EN DEFENSA DE LA MUNTANYA DE SANT RAMÓN

Els fantasmes de Can Menut

Oriol Matadepera
baixllobregat@setmanaridirecta.info

A bans de parlar de fantasmes, situem l'àmbit d'acció. Can Sala-Can Menut és una masia situada a la falda de la muntanya de Sant Ramon, a Viladecans, amb orígens datats al segle XIII. Tant el mas com l'arbrada que l'envolta -on destaquen un nombrós cultiu d'ametllers centenaris d'una varietat única a Catalunya que ha anat desapareixent dels nostres conreus de secà, la varietat molar, declarats d'interès cultural i etnològic- van ser declarats bé cultural d'interès local pel ple de l'Ajuntament el 28 de novembre de 2002.

L'estat de conservació de la masia és "deplorable" i actualment hi ha una sentència judicial que obliga els propietaris a la rehabilitació de la casa. De fet, el Parlament de Catalunya sentència que l'Ajuntament de Viladecans té la competència per tramitar tot l'expedient sancionador i, si escau, multar els propietaris de la masia de Can Menut per incompliment dels deures de preservació i manteniment. Curiosament, l'alcalde de Viladecans, Carles Ruiz, durant els últims anys ha estat diputat de cultura i patrimoni de la Diputació de Barcelona. Tot plegat fa pensar que no hi ha voluntat per preservar la masia o és que hi ha algun fantasma que fa que ningú vulgui acostar-s'hi.

La conservació de la masia és "deplorable" i una sentència judicial obliga els propietaris a la rehabilitació

Des de la DIRECTA intentem destacar els fantasmes que hi ha darrere o dins la masia de Can Menut.

Durant els últims anys la propietat de la masia ha estat dels germans Joan i Josep Amat i Girbau. Aquest últim és catedràtic d'Arquitectura i Tecnologia de Computadors de la Universitat Politècnica de Catalunya, especialitzat en robòtica, i regidor d'urbanisme i medi ambient per CiU a l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols de 1999 a 2007.

Josep Amat, com a regidor d'urbanisme, va ser un personatge controvertit. Un seguit de circumstàncies -casuals o no- han portat el PSC a pensar que podria haver-hi alguna voluntat d'afavoriment entre CiU i el regidor Amat. De fet, segons va publicar el *Diari de Girona* el 5 de maig de 2005: "Al municipi barceloní de Viladecans, el PSC ha denunciat interessos particulars de CiU per voler que l'Ajuntament de Viladecans pagui les obres d'una masia privada que també havia estat d'Amat". El mateix Felip Puig, exconseller d'Obres Públiques, va ser l'encarregat de reclamar que aquesta propietat es rehabilités, segons publicava el passat 29 d'abril

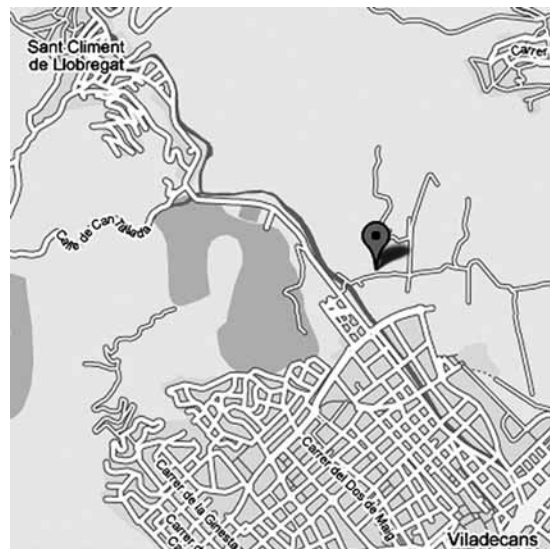

Masia de Can Sala - Can Menut a la muntanya de Sant Ramón

de 2005 el rotatiu *El Far*. Segons s'explica, es dona la circumstància que Amat i el seu germà eren propietaris de la masia de Can Menut. Però la titularitat actual no està gaire clara. Amat va vendre la casa a una societat privada mercantil, però l'Ajuntament no va ser informat de l'operació i va iniciar un procés legal per adquirir-la. A més, darrerament un jutjat ha fallat -després d'un seguit de recursos- a favor de l'actual propietari privat arran els desperfectes de la masia, que va ser declarada bé d'interès local pel consistori l'any 2002. En aquest punt torna a aparèixer Felip Puig. En una visita recent de l'exconseller al municipi barceloní, va acusar l'Ajuntament de no exercir el seu dret al manteniment. Aquest fet va motivar que el PSC acusés CiU "d'afavorir els interessos particulars d'un regidor de CiU" per voler que l'erari públic assumís les despeses de les obres de rehabilitació d'una propietat privada, segons recollia el periòdic. "I més quan el propietari s'ha enriquit substancialment amb aquesta operació immobiliària", afegia el PSC.

L'exconseller Felip Puig va acusar l'Ajuntament de no exercir el seu dret al manteniment

Com ja hem explicat en aquest setmanari, la masia la va comprar l'empresa Promocions Sant Ramon Viladecans SL, que forma part de l'entramat d'empreses de la immobiliària Global Inversiones Europeas (GIE), que encara té penjat a la seva web un projecte urbanístic a la zona de Can Menut, el Sector Residencial Sant Ramon, que és il·legal perquè està considerat zona forestal. GIE és presidida per Paz Dorado, polèmica

Localització de la masia, a Viladecans

president de la Confederació d'Empresaris del Baix Llobregat, que encara té causes pendents als tribunals per presumpta apropiació indeguda de fons europeus del FORCEM.

El masover de Can Menut

Salvador Cos ha estat -per transmissió familiar- el masover-llotger de Can Menut i gràcies a aquest fet s'ha conservat el patrimoni de la masia. Cos va ser desallotjat judicialment de la masia pels actuals propietaris, motiu pel qual s'ha vist obligat a viure en una casa de fusta al costat de la masia, en uns terrenys dels quals ha aconseguit ser propietari gràcies a la llei d'arrendament rústic. Aquesta explotació agrícola, dedicada al conreu d'arbres fruiters, està qualificada com a Explotació Agrària Prioritària. Una part de les terres també està catalogada com a bé d'interès local, ja que -com hem dit- allotja uns camps d'ametllers centenaris d'una

varietat única a Catalunya. Salvador Cos va interposar una denúncia als actuals propietaris de la masia, a qui acusa de robar i assecar l'aigua del pou necessària per regar els ametllers centenaris. Aquest expedient judicial porta més de tres anys en tràmit, amb el perill que això representa per la conservació dels ametllers.

El col·lectiu Salvem Oliveretes aposta per "expulsar els fantasmes polítics i especulatiu de la masia de Can Menut, i així algú ens podria explicar: per què s'està deixant caure la masia?" El 24 d'octubre de 2005 van sol·licitar al Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya la inclusió dels béns mobles de Can Sala-Can Menut com a col·lecció al Catàleg de Patrimoni Cultural Català, en aplicació de la Llei 9/1993 de 30 de setembre, però ningú sap actualment on es troben aquests elements patrimonials.

EIXAMPLE · URBANISME

Fira d'entitats antiespeculació com a alternativa al Meeting Point

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

La Trobada d'entitats contra la destrucció del territori, programada pels dies 7 i 8 de novembre al barri de la Sagrada Família, es proposa l'ambiciosa fita d'esdevenir una alternativa al Meeting Point, punt de trobada que aplega tots els actors que participen i obtenen rendit de l'especulació urbanística: grans grups immobiliaris, constructors, empreses especialitzades en la construcció de camps de golf i centres comercials, bancs i caixes i el propi Ajuntament de Barcelona.

La fira alternativa, que segons els organitzadors "pretén ser un punt de trobada a partir del qual es puguin teixir xarxes de solidaritat, per fer un front comú davant l'absurd model de creixement territorial", s'obrirà el dia 7 amb una xerrada sobre la relació entre especulació i pressió, a càrrec del periodista David Fernández, de l'advocat del Cas Jona i del propi encausat. Però el plat fort serà la taula rodona del dissabte, on està prevista la participació d'una vintena de col·lectius, entre ells Ecologistes en acció, Aturem el Pla Caufec, l'Assemblea de barri de Sants o els Jòvens en defensa de l'Ebre, tots ells compromesos activament amb la lluita contra els estralls de la violència immobiliària. La jornada es tancarà amb una paella popular i l'actuació del cantautor Feliu Ventura.

MARTORELL · LABORAL

L'empresa T-Systems presenta un ERO

Xavi Martí
Directa Baix Llobregat

La direcció de l'empresa T-Systems, divisió del grup Deutsche Telecom dedicada a la prestació de serveis relacionats amb les tecnologies de la informació i les comunicacions i que té una seu a Martorell, va entregar el 30 d'octubre als sindicats la documentació d'un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) i la llista dels treballadors afectats. Tot i això, el comitè d'empresa no pot precisar el nombre de treballadors de Martorell que es veuran afectats per l'ERO perquè els sindicats no van voler obrir el sobre de la llista i el van retornar a l'empresa, ja que "no es tracta de negociar una qüestió de noms i cognoms, sinó de llocs de treball". La seu martorellenca de T-Systems compta amb 350 treballadors, una part dels quals es veurà afectada per l'expedient. L'empresa vol eliminar 550 llocs de treball dels 4.030 que té la plantilla, reparats pels 40 centres que té a l'Estat espanyol. A Catalunya, la reducció afectarà prop de 270 professionals d'una plantilla de 2.600.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

COLÒMBIA · LA 'MINGA' NACIONAL DE RESISTÈNCIA INDÍGENA SEGUEIX EN PEU DE GUERRA DAVANT LA REPRESSIÓ GOVERNAMENTAL

La mobilització pels drets indígenes sacseja el país

Oriol Matadepera
Barcelona

Més de 45.000 persones van marxar pels carrers de Cali, el dilluns 27 d'octubre, protegides per la Guàrdia Indígena i carregant fèretres en homenatge als companys assassinats per la força pública. Les manifestants anaven acompanyades de vuitanta víctimes dels 122 ferits que van deixar els atacs de l'esquadró mòbil antidisturbis (ESMAD) i els membres de l'Exèrcit colombià contra la Minga Nacional de Resistència Indígena que estan desenvolupant les comunitats indígenes del país i grans sectors socials del departament del Cauca des del 10 d'octubre. Els fets es van iniciar amb el debat que aquests volien mantenir amb el president de Colòmbia, Álvaro Uribe, sobre les exigències plantejades a la Minga Nacional i sobre la repressió contra aquesta mobilització. Uribe no es va presentar a la reunió com havia acordat i la població indígena va tornar al Valle per reunir-se i analitzar com donar continuïtat a la Minga.

La Minga Nacional de Resistència Indígena

Els pobles indígenes de Colòmbia i les seves autoritats van convocar -el 10 d'octubre- la societat colombiana a la Minga Nacional de Resistència Indígena, una jornada d'unitat comunitària, social i popular per recordar a la població que els pobles indígenes estan essent exterminats sistemàticament des de 1492. L'Organització Nacional Indígena de Colòmbia (ONIC) afirma que, des de l'any 2002, aquest extermini s'ha aprofundit amb les polítiques de l'actual govern d'Uribe. Per exemple, només entre el 17 de setembre i el 12 d'octubre quin-

han perdut el seu habitatge, hi ha quatre milions de desplaçats interns, 30.000 desapareguts, 5.000 mil execucions extrajudicials; centenars d'educadors, periodistes i sindicalistes assassinats durant els últims sis anys, dos milions de persones en situació de mendicitat, milers de víctimes dels actors armats il·legals i de les forces de l'Estat sense cap procés de justícia ni de reparació. A més, prop de sis milions d'hectàrees de les millors terres del país són el botí de guerra de narco-polítics-paramilitars, segons denuncien els afectats.

Així doncs, amb aquesta mobilització, la comunitat indígena exigeix la implementació de mesures urgents davant la greu crisi humanitària que afecta els seus pobles i el restabliment dels seus drets territorials. També volen que l'Estat colombià ratifiqui la declaració de l'ONU sobre els Drets dels Pobles Indígenes i que derogui l'Estatut Rural i alguns decrets impulsats per Uribe com el codi de mines, les lleis i plans d'aigua o la llei de boscos, ja que, segons l'ONIC, "afavoreixen els interessos econòmics i contribueixen a la despulpa territorial". Els actes s'inscriuen en el marc de les accions definides des de l'any 2001 per les organitzacions dels

pobles indígenes de Colòmbia, dirigides a expressar el rebuig davant el genocidi físic i cultural i les diverses modalitats d'atropellament i violació que denuncien així com en defensar el territori, l'autonomia i la cultura.

El dia 14 d'octubre, a la carretera Panamericana, al municipi de Píendamo -un territori de diàleg, negociació i convivència del Consell Regional Indígena del Cauca (CRIC)-, s'hi van congregar 20.000 indígenes de diferents llocs del departament del Cauca. Resulten especialment significatives les declaracions del comandant que va dirigir el contingent militar, el general Páez Baró, que va afirmar que havia rebut l'ordre de cometre una massacre. La força pública, que va disparar amb armes de foc, va matar tres persones i en va ferir prop d'un centenar. La població indígena es va defensar amb bastons i pedres. A més, la força pública va cremar pertinences dels indígenes i del personal mèdic i va destruir el lloc i el material de salut. A Popayán, més de mil indígenes de la Vall del Cauca i familiars dels *corteros* de canya en vaga es van unir a la Minga de Resistència Indígena i Popular a pesar de la repressió estatal, que va deixar dotze persones ferides. Durant la mobilització, es va

privar la seu del CRIC de subministrament elèctric i la pàgina web de l'Associació de Cabildos Indígenes del Nord del Cauca va ser sabotjada.

Als departaments de Cauca, Huila, Valle, Chocó, Caldas, Risaralda, Atlàntico, Guajira, Cesar, Córdoba, Sucre, Arauca, Meta y Norte de Santander diferents sectors indígenes es van afegir a la Minga mentre creixia la commoció davant la violència de la repressió. Les activistes van tallar

viues de comunicació importants com la Panamericana i els accessos a aeroports. Els indígenes reclamen que el govern compleixi les devolucions de terres pactades durant els darrers quinze anys i el respecte a l'autonomia de les comunitats indígenes. Uribe ha respost que, de les 15.000 hectàrees que el govern havia de comprar, només en falten 3.800. Uribe també acusa les mobilitzacions indígenes d'estar "infiltrades per terroristes".

Les dades de l'ONIC xifren en 1.125 els indígenes assassinats durant els últims sis anys

ze indígenes van ser assassinats a Colòmbia. Per això denuncien que el país sud-americà no és el paradís de la pau. Les dades de l'ONIC xifren en 1.125 els indígenes assassinats durant els últims sis anys, divuit pobles indígenes es troben en via d'extinció i 450.000 indígenes no tenen terra. Les dades són més dures si mirem el conjunt del país: tres milions de ciutadans colombians viuen refugiats fora de Colòmbia, 400.000 famílies

> La imatge d'Uribe es debilita

No són bons temps per la imatge triomfalista d'Álvaro Uribe com a president de Colòmbia. Fa sis anys que va arribar al govern amb la promesa -repetida per tots els presidents anteriors- d'acabar amb el conflicte armat i subratllant que ell ho faria amb mà dura. A part de demostrar-se la seva vinculació amb el paramilitarisme i el narcotràfic associat i de no acabar amb el moviment guerriller per la força, els indicadors socials avancen cap a la precarietat. Recentment, el sector judicial ha posat fi a una aturada de 43 dies, una situació sense precedents; els *corteros* de canya de la regió de la Vall del Cauca fa més d'un mes que ocupen les terres que treballen per demanar dignitat i contractació directa amb un salari just, i els transportistes fa pocs dies que han acabat una vaga. A més, el sector estudiantil prepara una gran mobilització de cara al mes vinent, la Registraduría General ha començat una vaga indefinida i els treballadors portuaris de Buenaventura -el port més important per al comerç exterior colombià- també es plantegen la convocatòria d'una aturada.

EL SENEGAL · ENTREVISTA A PENDA MBOW, ACTIVISTA FEMINISTA SENEGALESA

“Cal que els africans treballem junts, ens organitzem, racionalitzem els nostres recursos i deixem d’esperar l’ajuda”

Penda Mbow (1955) és doctora en Història i una activista feminista senegalesa. Va ser ministra de cultura del seu país durant alguns mesos de 2001 i actualment és professora a la Univesitat Cheikh Anta Diop de Dakar i presidenta del Moviment Ciutadà. Des del seu profund coneixement del continent africà, ens parla de desenvolupament, de dependència i de dones i islam amb autocrítica i esperança.

Joan Canela i Laia Gordi
Barcelona

L’Àfrica és el continent que rep més cooperació internacional però, malgrat tot, sembla que li costa molt desenvolupar-se. La cooperació internacional amb l’Àfrica serveix d’alguna cosa?

Jo crec que per respondre això s’ha de fer una anàlisi global de la situació. Hi ha dos factors que expliquen perquè l’Àfrica no es desenvolupa. D’una banda, partim dels problemes sorgits fruit de la colonització, com l’especialització dels cultius extensius. Però, de l’altra, el desequilibri s’ha mantingut fins i tot un cop acabada la colonització, en el moment que ens dispersem en diferents estats, perquè no hi ha una integració africana. Malauradament Costa d’Ivori construeix Costa d’Ivori, el Senegal s’ocupa del Senegal, etc. I això debilita moltíssim les nostres possibilitats de desenvolupar-nos i treballar conjuntament.

“La dona senegalesa és molt diferent de la saudita i de la iraquiana. La cultura local juga un rol determinant en la definició de la dona a cada lloc”

Un altre aspecte és la via per la qual vam accedir a la independència. No hi ha cap ruptura entre els nostres països i els antics colonitzadors. Ben al contrari, es va fer una crida a la cooperació econòmica, situació que ha continuat i ens ha fet molt depen-

dents. A més, els nostres estats contribueixen a mantenir la dependència econòmica d’Europa –una rêmora de l’antiga situació– i, sovint, manca una veritable voluntat de desenvolupar-nos globalment i s’utilitza una via que només genera deute.

“Ens hem d’alimentar nosaltres mateixos. Tenim la terra i hi ha aigua per tot arreu”

Per exemple?

Per exemple, un país com el Senegal –el país que ha rebut més diners del continent– sols ha generat dependència. La dependència és la matèria primera de l’Àfrica. Els recursos són explotats i marxen cap als països desenvolupats, on es transformen.

I la cooperació no pot contrarestar tots els dèficits que nosaltres hem anat adquirint en l’àmbit agrícola, de la salut i d’explotació de matèries primeres.

Com valorem el comerç i les relacions amb la Xina?

El tema de la Xina és molt complex. A primer cop d’ull sembla molt positiu. Arriba, porta tot de mercaderies que no són cares i els més pobres poden accedir a una sèrie de béns que, d’una altra forma, no tindrien mai. Però el problema de la Xina és que cerca dues coses: matèries primeres i diners. I llavors, van molt ràpid i sense gaire miraments. Arriben i proposen construir els hotels, les infraestructures i el que faci falta! Porten els seus propis treballadors –hi ha milers de xinesos vivint a l’Àfrica!– i crec que nosaltres no hi guanyem pas tant. Jo, personalment, prefereixo les relacions comercials amb Europa. Sabem que els europeus vetllen pels seus interessos, però com a mínim tens capacitat de pressió per-

NATALIA RAMOS

l’ajuda dels europeus. No podem continuar pensant que Europa vindrà a desenvolupar-nos. Mai ha estat així, sinó més aviat a l’inrevés, Europa ha pensat en el seu desenvolupament a costa de l’Àfrica.

Ens cal pensar un projecte propi a curt, mitjà i llarg termini i crec que és possible aconseguir-ho. El primer de tot és el tema agrícola perquè, si no menges, no faràs res més, a banda de conflictes violents com els que hem patit darrerament perquè els joves no tenien res per menjar. El segon element més important és l’educació.

Quin paper pot fer la dona del món islàmic en el desenvolupament de l’Àfrica?

La dona al món musulmà no és idèntica a tot arreu. La dona senegalesa és molt diferent de la saudita i aquesta de la iraniana. La cultura local juga un rol determinant en la definició de la dona a cada lloc.

“La dependència és la matèria primera de l’Àfrica”

La dona senegalesa té una autonomia dins l’espai públic molt més gran que la dona saudita, simplement perquè nosaltres som descendents d’una civilització on la dona tenia un paper determinant. Una cultura amb una organització matriarcal segons la qual els drets eren transmesos per les dones, ja que les dones són les que van descobrir l’agricultura –i moltes altres coses– i les que van impulsar el sedentarisme durant la revolució neolítica. Quan va arribar l’islam, no va canviar totalment aquest estatut. Per exemple, al Senegal, la confraria majoritària té una veritable cultura de la dona: la mare del fundador de la confraria és més important que el pare. Però hi ha països com el Senegal –que és un estat laic on la dona, formalment, té el mateix poder i els mateixos drets i llibertats que l’home– on la dona perd perquè pateix la pobresa i la manca d’educació. Tot i que s’han fet molts avenços, encara hem d’aspirar a la igualtat entre homes i dones.

què es respectin els drets humans i hi hagi una bona governabilitat –aquestes coses preocupen els europeus encara que només sigui mínimament. La Xina, com els països àrabs, no és gens respectuosa amb els drets humans.

Com es pot trencar el cercle viciós de la dependència de l’exportació i dels preus del mercat internacional?

Ens hem d’alimentar nosaltres mateixos. Tenim la terra i hi ha aigua per tot arreu. Jo sempre poso el cas de Guinea, que, és un veritable desastre.

Hi ha hagut revoltes molt dures, però en canvi és un país molt fèrtil, hi ha aigua per tot arreu. Ens cal una organització dels nostres països. Que els països que són agrícoles puguin aportar els seus recursos i vendre’ls a la zona, en lloc d’Europa. Mali és un veritable graner. Guinea pot produir de tot: fruita, verdura, etc. El Senegal té pesca. Cal que els africans treballem junts, confiïem en nosaltres mateixos, ens organitzem, racionalitzem els nostres recursos i deixem d’esperar

QUESONI
www.quesoni.cat

Sonorització, il·luminació d’esdeveniments

www.quesoni.com | info@quesoni.com

Telèfon de contacte:
028 624 345 (LdJ) · 089 094 672 | Fax: 087 330 594 (Sáb.)

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs ...

Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tamtam@ibernet.com

L’ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppc@laccent.cat

www.laccent.cat

malea

teteria malea s.c.c.l.

esmorzats i berenars, cassolans i ecològics

c/ neça, 16 sants (bcn)
tel: 03732070

L’EIXIDA
informació crítica andreuca

http://stapinfo.bloc.cat
santandreu.informa@gmail.com

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Els responsables de 'l'Avanç' busquen relleu

Volen que algú es faci càrrec del projecte, ara que ja té deu anys

Enric Borràs Abelló

Els responsables del periòdic valencià quinzenal *l'Avanç* estan cansats i busquen relleu generacional, ara que la publicació ja té deu anys. Tot i això, segons ha dit a la DIRECTA Rubén Fernández, membre del Consell Editorial de *l'Avanç*, els rumors que el periòdic deixaria de sortir són falsos i el que volen els actuals responsables és més aviat garantir-ne la supervivència. El relleu generacional que busquen per la publicació impresa ja l'han trobat en el cas de la web (lavanc.com), que s'ha reforçat amb gent nova.

Fernández ha explicat que *l'Avanç* és un projecte econòmicament viable amb dos treballadors contractats, però que el nucli dur del periòdic -format per mitja dotzena de persones- vol relaxar la seva implicació. Això no vol dir que deixin de treballar pel

periòdic valencià, sinó que passarien a formar part de la xarxa de col·laboradors que té *l'Avanç*, que és d'una quinzena de persones.

L'Avanç és un dels projectes de contrainformació i informació alternativa més veterans del país. Amb una dècada a l'esquena, va començar sense cap més capital que la voluntat d'un grup de voluntaris, els seus equips informàtics i les seves ganes d'explicar allò que els altres mitjans de comunicació valencians callaven. De llavors ençà, el projecte ha avançat força. El quinzenal es pot trobar a bona part dels quioscos del País Valencià i ha aconseguit una viabilitat econòmica que manté dues persones contractades. La web de *l'Avanç*, a més, s'ha convertit en un dels punts principals on es pot aconseguir informació alternativa i independent del País Valencià. *L'Avanç*, que funciona amb els principis d'independència respecte al poder, di-

versitat d'opinions i funcionament alternatiu i compromès i que aposta pel català, ha estat un dels pocs mitjans de comunicació valencians que ha denunciat sense interrupció i ha

investigat a fons la violència dels grups extremistes *blavers* i de l'entramat feixista que hi ha darrere d'Espanya 2000 i l'empresa Levantina de Seguritat.

> Barnils, a debat

El Grup de Periodistes Ramon Barnils organitza un cicle de debats sobre el periodista del mateix nom a la Universitat Autònoma de Barcelona. El dijous 13 de novembre, a les dotze del migdia, els periodistes Ferran Sales i Xavier Montanyà debatran sota el títol *Periodisme d'investigació a la manera de Ramon Barnils*. El dia 20 a la mateixa hora, el lingüista i corrector de Vila-web Jem Cabanes i els professors de filologia catalana Anna Torrent i Jordi Ginebra debatran sobre *Ramon Barnils i la llengua catalana als mitjans*. Finalment, el dijous 27 de novembre, l'escriptor Quim Monzó, l'exdirector de Catalunya Ràdio Josep Maria Francino i l'historiador Josep M. Solé i Sabatè debatran sobre el paper de Ramon Barnils al món de la ràdio. EBA

> El Washington Post perd un 86% dels beneficis

El grup Washington Post, propietari del diari *The Washington Post*, ha perdut un 86% dels beneficis el tercer trimestre d'enguany, a diferència del mateix trimestre de l'any passat i s'ha quedat en 10,6 milions de dòlars. D'altra banda, un altre dels principals diaris dels EUA, el centenari *Christian Science Monitor*, ha deixat el paper per publicar només a Internet. Els experts apunten la xarxa com una de les principals raons de la caiguda de vendes i d'ingressos publicitaris dels diaris impresos. EBA

INTERNET

El portal de les notícies censurades

Project Censored ofereix un rànquing amb algunes de les informacions més vetades

Joan G. Vallvé

Els milers de milions de dòlars enviats per la Reserva federal dels Estats Units a l'Iraq i que no se sap on han acabat, la repressió i l'assassinat d'activistes que protesten contra la privatització de l'aigua a El Salvador o els vint-i-set milions d'esclaus que hi ha repartits per tot el món són només tres de les vint-i-cinc notícies més censurades, segons l'organització Project Censored (ProjectCensored.org). Aquesta

entitat nord-americana fa més de trenta anys que explica les informacions que deixen més de banda els mitjans de comunicació convencionals, encara que -com que és dels EUA- se centra sobretot en els mitjans d'aquest país.

Project Censored, fundat per Carl Jensen el 1976 i, actualment, dirigit pel sociòleg Peter Philips, doncs, fa trenta-dos anys que dona a conèixer aquelles informacions que obvien els mitjans perquè són compromeses o crítiques amb el poder.

Cada any rep entre set-centes i mil notícies de periodistes, investigadors i ciutadans de tot el món, unes notícies que contrasta i selecciona per mostrar-les a la web. Si algú considera que hi ha alguna informació que els mitjans eviten deliberadament, només cal que els la faci arribar a través d'un formulari que apareix a la web.

A la pàgina de l'organització, també s'hi poden llegir d'altres notícies censurades. La més destacada és el més d'un milió de civils ira-

quians morts arran de l'ocupació del país per part de l'exèrcit nord-americà. Però també s'hi inclou la complicitat de l'American Psychological Association (APA) amb les tortures de la CIA, l'abocament il·legal i sense protecció de residus radioactius, la crueltat i les morts als centres de detenció juvenils dels EUA, o el qüestionament, per part de membres del Parlament japonès, de les explicacions oficials sobre els atemptats de l'11-S i la guerra dels EUA contra el terrorisme internacional.

> Neix l'editorial A Contra Vent

Amb els títols *El periodisme silenciós: Just Cabot. Vida i cartes de l'exili*, de Valentí Soler i *Big Jack el sanguinari*, d'Àngel Ferran, neix l'editorial A Contra Vent. Es tracta d'una editorial especialitzada en periodisme literari i d'humor que vol recuperar i recopilar els textos d'alguns dels periodistes catalans de referència. EBA

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coetty Nou Barris (Barcelona) coetty@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestrebail.coop

illacrua

SI EL QUE NEECESSITES ÉS CONÈXER-NOS MILLOR

ARA POTS! subscriu-te

Col·labora amb Illacrua: subscripció de prova per només 15 euros, rebdràs els 6 propers números d'Illacrua

Envia'ns les teves dades (nom, adreça postal i dades bancàries) a: secretaria@illacrua.cat 93 552 98 79

Via Laietana 45, escala B, 1r. 08003 Barcelona

La Falcata

TAUERNA POPULAR

c/ Panera 2 Casc Antic Lleida

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

, espai directa

Punts de venda

BARCELONA

LES CORTS
Copisteria Facultat de Biologia UB
Copisteria Facultat de Física i Química UB
Copisteria Facultat d'Empresarials UB
GRÀCIA
Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99
Infoespai · Plaça del Sol, 19
Taifa · Verdi, 12
Distrivinyes · De l'or, 8 (Plaça del Diamant)
Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29
Quiosc · Plaça Revolució
HORTA- GUINARDÓ
El Tinter · La Plana, 10
EIXAMPLE
Quiosc Manu · Nàpols-Roselló
POBLENOU
Taverna Itaca · Pallars, 230
Cus-Cus · Rambla Poblenou, 77
CLOT
La Farinera · Gran Via, 837
CSO La Revoltosa · Rogent, 82
SANT ANDREU
Patapalo · Rubén Darío, 25
Bar La Lira · Coroleu, 14
Bar La Lluna · Ramón Batlle, 17
Andy Blue · Can Fabra
Quiosc Comerç · Plaça Comerç
Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10
Quiosc 11 de Setembre · Onze de Setembre
NOU BARRIS
Ateneu Popular 9 Barris · Portlligat, 11-15
Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274
Casal de Joves de Roquetes · Vidal i Guasch 16
Casal de Joves de Prosperitat · Joaquim Valls 82
Casal de Joves Guineueta · Pl. ca n'Ensenya 4
CIUTAT VELLA
AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal

Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15
El Lokal · Cera, 1 bis
La Rosa de Foc · Joaquim Costa, 34
Quiosc Colom · Rambles
Quiosc Tallers · Rambles
Quiosc Canaletes · Rambles
Quiosc Hospital · Rambles
Llibreria Medios · Valldonzella 7
SANTS
Espai Obert · Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible · Riego, 35
Terra d'Escudella · Premià, 20
Teteria Malea · Riego, 16

BELLATERRA

Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA

Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat 21

CORBERA DE LLOBREGAT

Llibreria Corbera · Psg. dels Arbres, 4
Le Centro · Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

El Grillo · Libertario Llinars, 44
CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103

ESPARREGUERA

Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera
Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA

Llibreria 22 · Hortes, 22
Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2
La Màquia · Vern, 15

SANTA COLOMA DE GRAMENET

La Krida · Sicília, 97
Bar Línea I · Sant Josep, 48

GRANOLLERS

Llibreria La Gralla · Plaça dels Càbrils, 5
Anònims · Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85

HOSPITALET DE LLOBREGAT

Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat
Quiosc · Plaça del Repartidor
La Resistència · Rosalía de Castro, 92

LLEIDA

Ateneu La Maranya · Parc, 13
La Falcata · La Panera, 2
Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64
Espai Funàtic · Pi i Margall 26
La Vella Escola · Clot de les Monges, 1

MATARÓ

Llibreria Robafaves · Nou, 9

MANRESA

Cafè l'Havana · Plaça Gispert
Moes · Joc de la pilota, 9
Els Carlins · Sabateria, 3-5

MOLINS DE REI

Llibreria Barba · Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45

OLOT

Llibreria Dòria · Sant Tomàs, 6

REUS

Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF

Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2

RIPOLL

Bar l'Orador · Estació, 3

SANT BOI DE LLOBREGAT

Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9
Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ

Llibreria Recort · Major, 60

SOLSONA

Llibreria Cal Dach · Sant Miquel 5

TARRAGONA

CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA

Kasalet · Societat, 4

VALLS

La Maria de Valls · Forn nou 26

VIC

Llibreria La Tralla · Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDEÈS

La Fornal · Sant Julià, 20

Contra la llei del silenci per la llibertat d'expressió

L'any 2006 i fruit d'un procés col·lectiu de debat i reflexió, va néixer el setmanari DIRECTA. Concebut com un mitjà dels i pels moviments socials, portem 30 mesos informant de la realitat a peu de carrer. Perquè la directa va néixer, sobretot, davant la necessitat de combatre la societat de l'espectacle i les dinàmiques de manipulació, ocultació i control de la informació instal·lades a ca-

sa nostra. Per recuperar la reflexió crítica, la informació rigorosa i les propostes de transformació d'una societat a la deriva. En una societat radicalment individualista, desenes de persones han fet possible aquest projecte de resistència i desobediència informativa.

Presentacions i parades

> (Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info)

DINAR PUNKPULAR I CONCERT PER LA DIRECTA A CAN RUSK (GIRONA)
14h. c. Comerç · Pont Major (Girona)
CONCERT DESPRÉS DE DINAR AMB LA FUNGUS, IDEFIX, JUGOS VAGINALES, VERGUENZA I XIP SUBCUTANIO. I SOPAR!
+info: canrusk@gmail.com

Subscripcions

> La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir la DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 70 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: subscripcio@setmanaridirecta.info, o entrant a la web i omplint el formulari: setmanaridirecta.info. O bé, truca'ns al 935 270 982 o al 661 493 117.

DESCOMpte DIRECTA

Presentant la següent entrada, tindreu un descompte de 2 euros a l'espectacle "Pau" de la companyia teatral "La Quadra Màgica"

Em subscric! i vull rebre el cd "La Directa a 100"

al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____ CP _____ Municipi _____

Adreça _____ Correu electrònic _____

Telèfon _____

Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingress Altres

Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, tinguu dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar totes les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

, expressions

L'encesa poètica

L'aparició de joves autors sacseja l'escena de la poesia catalana a través de xarxes de difusió alternatives

Salut Colomer
cultura@setmanaridirecta.info

La repercussió de la publicació de *Pedra foguera. Antologia de poesia jove dels països catalans*, que recull 28 poetes joves d'arreu del país, o la presentació de la nova col·lecció de poetes joves La Cantàrida de Documenta Balear són només dos dels esdeveniments que evidencien la voluntat d'un gran nombre de poetes relativament joves de prendre part activa en la poètica catalana. "Aquí en aquest llibre n'hi ha uns quants que déu n'hi do, i a fora, de cap a cap dels tres o quatre països, també: la cosa bull. La cosa de la poesia i de la paraula i tot això altre que va amb elles bull", escriu Enric Casasses en el pròleg de *Pedra*

Les editorials sovint no poden evitar la fragmentació territorial

foguera. L'escena poètica en la nostra llengua viu, d'uns anys ençà, un dels moments més dinàmics de la seva història. Els editors, crítics i autors consultats fa temps que han detectat un boom de recitals, de presentacions públiques i d'esdeveniments poètics, sovint al voltant de la figura del mateix Casasses, i els espais que envaeix aquesta prosòdia augmenten tant a àmbit institucional com alternatiu.

Els joves que estan arrencant en el camp de la paraula han irromput en aquest escenari adoptant un paper molt dinàmic que reflecteix la vivacitat creativa existent. Parlar d'aquestes noves veus és citar una infinitat de noms i cognoms. Només a l'antologia ja se n'hi recullen 28 i els límits

responen a criteris d'extensió. Jaume C. Pons, del consell de redacció de *Pedra foguera*, explica: "El llibre és gairebé un catàleg, hem volgut que n'hi cabessin molts i que hi hagués representants de tot el territori. Però 28 ens sembla el nombre adequat". Molts autors formen grups, com és el cas del col·lectiu Pèl Capell i tot el seu entorn, i presenten propostes comunes. Altres conceben el fet poètic des de l'aïllament i també n'hi ha que creen poesia únicament per ser llegida en paper.

Per sota i per sobre dels trenta anys

Un ganivet de tall de *Pedra foguera* és l'edat: els poetes no superen els 30. Però establir una autèntica generació més enllà de l'antologia és una tasca molt complexa. Per sota dels trenta trobem poetes que ja s'han fet un nom i d'altres que tot just s'hi posen. Per dalt la delimitació tampoc és clara, els que volten la trentena tenen molta relació amb els que la superen per poc i que fa temps que són als escenaris. La latent diversitat temàtica, la qualitat de moltes d'aquestes veus que arrenquen i els plantejaments estètics especialment diversos dels autors fan que sigui gairebé impossible classificar-los. Per això el poeta mallorquí Jaume Tomàs Martínez explica: "Els mots escola, generació, moviment, els entenc com a conceptes caducats, no hi ha voluntat i és artificiosos. És més, moltes vegades trobem més d'una veu dins un mateix poeta".

Tanmateix hi ha una sèrie de trets que, pel moment que comparteixen, tenen en comú. El primer, per coherència, és un llegat cultural anterior d'autors, l'herència d'espais on projectar-se i una escena potent. En segon lloc, s'hi sumaria l'accés a les noves tecnologies que els permeten moltes possibilitats tant per

generar canals d'opinió com de difusió. A tall d'exemple, Pau Castanyer, poeta i editor de Cantàrida, declara: "Molts de nosaltres ens vam

Els nous autors estan units per l'oralitat a l'hora d'entendre el fet poètic

començar a trobar en un bloc que ara ja és tancat i que es deia La Segona Perifèria". L'augment del nombre de poetes joves, així, té molta relació amb el d'espais a la xarxa i ha posat punt final a una fragmentació territorial que en molts casos els editorials no podien evitar.

L'oralitat i el fet poètic

El tercer punt de connexió és l'oralitat com una manera d'entendre el fet poètic. Cada un d'ells ha interioritzat aquesta idea amb tota la subjectivitat que permet l'art. Aquest plantejament, de sempre, ha anat estretament lligat a la poesia, però el fet que les noves generacions hi experimentin permet resultats no plantejats abans. La poeta Laia Noguera comenta: "Potser som autors que volem fer un pas més. Casasses ha recuperat el fet joglaresc i l'art de declamar i nosaltres hi hem volgut sumar més disciplines". En aquest sentit explica: "El poeta Josep Pedrals ha creat el grup de música Els Nens Eutròfics, Xavi Grimau amb labatzuca diu poesia acompanyat de bases i instruments tradicionals, jo mateixa recito amb una viola de roda i bases electròniques".

Les possibilitats de combinació són infinites, com constaten la diversitat de propostes i la multiplicitat de formats. "En l'aspecte interdisciplinari divergeixen molt els criteris depenent amb quin autor parlis", especifica Pau Castanyer. Amb tot, aquesta intenció de dir la poesia permet que els joves tinguin més presència; i a més genera tot aquest dinamisme d'espectacles i una escena alternativa que alhora estableix també un circuit de trobada i un canal de difusió més directe.

De l'oralitat al llibre

Les dificultats per accedir a la publicació en un mercat restringit generen que la primera opció que es planteja un autor a l'hora d'editar sigui la de presentar-se a un premi. Un gran nombre dels poetes als quals ens

'Pedra foguera. Antologia de poesia jove dels països catalans'

Un dels aspectes més significatius d'aquesta antologia és que han estat uns quants dels mateixos autors els que n'han fet la selecció. Amb una fotografia, una petita biografia i la resposta al que és per a ells la poesia, els autors seleccionats es presenten i s'acompanyen de quatre poemes, molts d'ells inèdits. L'edició la signa Pèl Capell: Glòria Julià Esterlich, Joan Fullana, Joan Tomàs Martínez, Jaume C. Pons i Pau Vadell, autors de Mallorca, la majoria estudiants a Barcelona. Aquest col·lectiu es reuneix al bar Horiginal i comparteix "el

desig i la implicació" en aquesta efervescència vinculada a la poesia.

En la selecció ha prevalgut la joventut, la implicació i la xarxa de contactes. "Sabem que hi falta gent, molta gent, perduts tots ells i nosaltres dins la immensitat d'aquest país tan petit i tan gran, tan nostre i tant aliè". Aquesta edició ha tingut el suport de la Fundació Lull i se n'han editat 1.500 exemplars, una quantitat molt poc habitual en un llibre de poesia jove en català. Documenta Balear ha fet un gran esforç per distribuir-la a tot el territori.

> La poesia a la xarxa

Un dels webs per estar al dia del que es cou és sens dubte www.horinal.blogspot.com, el bloc agenda de l'ORINAL (l'Obrador de Recitacions i Noves Actituds Literàries). A més del registre de les activitats organitzades en aquest espai del bar restaurant Horiginal de Barcelona, també hi ha un llistat d'enllaços que ens permeten fer una ullada al panorama poètic català.

L'altre web de referència és la versió catalana de la revista digital *The Barcelona Review*, www.barcelonareview.com, que amb una periodicitat bimensual publica poemes i ressenyes d'un ventall ampli de poetes de l'escena catalana. Un espai a part és el dels blocs de persones o de grups més o menys afins. Per citar-ne només alguns podem destacar www.elblogdenpedrals.blogspot.com, del poeta Josep Pedrals; el bloc col·lectiu pesta-poetica.com, al darrere del qual hi ha alguns dels responsables de la sacsejada de la poesia jove actual, o www.lamatinadaclara.blogspot.com, de la poeta Maria Cabrera. Tot aquest seguit de blocs personals coincideixen a barrejar elements de creació poètica amb aspectes de la quotidianitat dels seus autors.

referim en aquestes línies en sumen com a mínim un a la seva biografia. A banda dels certàmens que publiquen les editorials de gran distribució, conformats normalment pel mateix jurat i que acostumen a recaure en autors amb una llarga trajectòria, els premis locals són els que valoren la tasca dels autors més novells.

L'editor artesanal Jesús Aumatell explica: "És una manera de cobrir l'expedient cultural amb una cosa d'eficiència puntual. S'hauria de fer una gestió de fons en el sentit del foment de la lectura i la voluntat de coneixement cultural, amb activitats més a llarg termini". L'editor Jordi Quer també hi coincideix: "Així l'únic que s'aconsegueix són molts autors d'un únic llibre, perquè en el moment de publicar no hi ha difusió". Per part

de les institucions l'actitud és molt proteccionista amb subvencions i compres sense distribució. L'enfocament de l'editorial Emboscall és clar.

Els editors es mostren expectants davant la consolidació de l'escena

"No fem promoció perquè planteja el dilema de com donar a conèixer un autor sense entrar en suplicar ressenyes. No busquem mercat. Pensem en un concepte de literatura que no està concebuda pel consum i treballem al marge de buscar la venda", assegura Jaume Aumatell.

El boll i el rostoll

Les noves veus han fet prou rebombori perquè els agents més veterans de les lletres catalanes les contemplin. Els editors, però, es mostren més expectants: Jordi Quer, de l'editorial Fonoll, explica: "Alguns joves poetes ja s'han fet un nom, com Josep Pedrals. Dels més nous caldrà veure qui queda". En una reflexió sobre *La poesia catalana actual* el professor de Filologia Catalana de la UAB, Jaume Aulet, escrivia: "És veritat que cal destriar no només el gra de la palla, sinó fins i tot del boll i del rostoll. És una tasca difícil i compromesa". El cert és que es tracta de noves veus que comencen amb dinamisme i que el temps situarà a l'escena poètica del país.

Escenaris arreu dels Països Catalans

L'escena de la poesia en directe disposa actualment d'espais molt diversos. A Barcelona hi ha dos locals que programen des de fa bastants temps actes de poesia. Es tracta de l'Heliogàbal (heliogabal.com) de Gràcia, amb els Trimestres de Poesia, i de l'Horignal (horignal.com), que organitza setmanalment vetllades poètiques i que és on s'ha gestat gran part del moviment que des d'un cert temps ençà sacseja el nou panorama poètic català. Si bé l'Heliogàbal i l'Horignal són dels locals més coneguts, al també gracienc Bar Elèctric i al Bar El Sortidor del Poblesec, no hi són estranys els recitals de poesia.

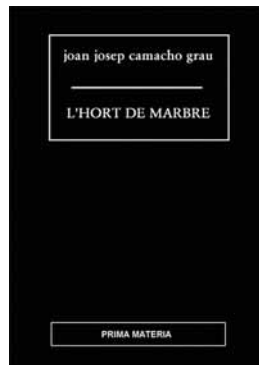
"La situació a València no és gens comparable", considera la poeta d'Oli-va Àngels Gregori. "Hi ha un petit focus a la universitat, però res equiparable amb Barcelona. Ara hi comença a haver més moviment i amb els premis Octubre al local Ca Revolta s'hi fan més coses. Però no té res a veure. És més, el nucli fort no és València sinó Gandia". La majoria dels poetes de les Illes que pertanyen a aquest moviment viuen a Barcelona i també participen del circuit de la capital. El poeta mallorquí Joan Tomàs Martínez explica: "Ara estem començant a moure coses a Mallorca". Un dels locals on es programa poesia amb certa regularitat és al bar Es Pinzell de Palma.

Per una altra banda, al llarg del país cal destacar l'existència d'una gran diversitat de festivals. A part dels grans i subvencionats de caire més oficial (Festival de Poesia de la Mediterrània de Palma, Barcelona Poesia, Festival de Poesia de Sant Cugat), hi ha una munió de petits festivals i cicles que porten als escenaris una diversitat important d'actes poètics. En són una mostra la Primavera Poètica de la Garriga (primaverapoetica.com), la Kinzena Poètica de Vilafranca del Penedès (kpoetika.cat), el Poesia i Cia de Badalona (pontdelpetroli.blogspot.com), el Festival de Poesia d'Oli-va (poefest.com), el cicle *La deu de les veus de Terrassa* (amics.terrassa.net)...

Les editorials independents dinamitzen l'escena

En el panorama de les lletres catalanes actuals conviuen les grans editorials que disposen del suport de grups empresarials forts que els proporcionen capacitat de distribució al conjunt de tot el país, amb algunes d'altres que des d'una no sempre volguda marginalitat opten per buscar els seus propis camins per posar les seves obres a l'abast del públic interessat, però que en pocs casos aconsegueixen evitar la fragmentació territorial. Us farem a continuació un petit esbós de tres

d'aquestes petites editorials, que molt sovint dinamitzen el món poètic amb l'organització de presentacions i recitals per tot el país. No volem deixar d'esmentar projectes que realitzen una labor més o menys continuada de publicació i difusió de poesia. És el cas de l'editorial Fonoll, de Juneda, que publica de fa anys el Premi de Poesia Joan Duch per a poetes joves, o de l'Associació Cultural de Poesia Pont del Petroli, orientada a l'edició de llibres i a l'organització d'exposicions i actes poètics.

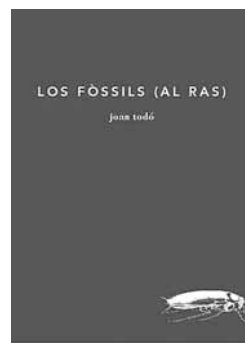

Emboscall (www.emboscall.com)

Es tracta d'una de les editorials petites més veteranes i que publica poesia amb més continuïtat. El projecte d'Emboscall va començar a Vic de manera artesanal l'any 1998, i des de llavors ha publicat més de 250 títols de poesia, tant d'autors coneguts com ara Antoni Clapés, Víctor Sunyol i Enric Casasses, com d'altres menys populars com són Joan Josep Camacho Grau i Ramon Mas. Al capdavant d'aquesta editorial unipersonal hi ha Jesús Aumatell. Emboscall té diverses col·leccions de poesia, i a més d'en català, publica obres en castellà i italià.

Labreu Edicions (www.labreu.wordpress.com)

És una altra de les petites editorials que es mouen en el panorama català i que aposten decididament per la poesia. De creació recent, Labreu edicions va néixer arran de la creença dels seus editors Ester Andorrà, Marc Romera i Miquel Adam en l'existència d'un seguit de "veus interessantíssimes que no entraven en els cànons editorials" i que a causa d'això tenien poca projecció pública. A la seva col·lecció Alabatre, amb una estètica molt cuidada, Labreu ha publicat obres de poetes joves com Josep Pedrals, Sílvia Rothkovic i Joan Todó, però també de poetes amb una trajectòria més llarga com Lluís Urpinell, Miquel Izquierdo, Andreu Subirats, Joan Vinuesa i Jordi Vintroler. L'editorial va col·laborar amb la discogràfica Bankrobber, que grava grups com Mazoni i Le Petit Ramon, per editar *En/doll*, un llibre disc de Josep Pedrals i Guillamino que combina la poesia amb la música.

Documenta Balear

Una editorial amb seu a Palma que ha organitzat la nova col·lecció La Cantàrida (lacantarida.blogspot.com) al voltant del grup de joves poetes impulsors i actors de l'antologia *Pedra foguera*. Orientada a "donar sortida a noves veus i projectes poètics", la intenció de La Cantàrida és potenciar el treball d'aquells autors joves molt vinculats a l'oralitat. Un altre dels aspectes que volen potenciar és l'ús de les noves tecnologies. Ha publicat els joves Emili Sánchez-Rubio i Pau Castanyer, i té previst editar les obres de Jaume C. Pons i Blanca Llum Vidal entre altres.

, expressions

La flama de la llengua arriba a Perpinyà

Més de 300.000 persones han participat en els 450 actes organitzats pel Correllengua en l'edició de 2008

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

La flama del Correllengua, que durant els darrers tres mesos ha recorregut viles i comarques d'arreu dels Països Catalans, arriba el proper dissabte 8 de novembre a Perpinyà. Serà el punt final de la dotzena edició d'aquesta iniciativa impulsada per la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL), que a les comarques del nord del país disposa del suport de la Federació d'Entitats en Defensa i Promoció de la Cultura Catalana, el Casal Jaume I de Perpinyà, l'Agassalla i l'Institut Font Nova.

Els actes centrals de la clausura del Correllengua d'enguany són una manifestació que sortirà de la plaça Catalunya de la capital del Rosselló, una Marxa de Torxes des del Castell i un concert a la Casa Musical de Perpinyà amb les actuacions de La Gossa Sorda, Mus-Cat i Les 100 Grammes de Tête.

"Esborrem el Tractat dels Pirineus"

La cloenda del Correllengua se celebra cada any pels volts de la Diada de Catalunya del nord, el 7 de novembre. Aquesta va ser la data en què, l'any 1659, les monarquies espanyola i francesa van signar el Tractat dels Pirineus, pel qual s'imposava la divisió territorial del

país traduïda en la cessió dels comtats catalans del Rosselló i la meitat de la Cerdanya a França com a resposta per l'aixecament català de 1640. Un pacte que violava les lleis i les constitucions catalanes que havia jurat respectar el monarca espanyol Felip V.

El manifest d'enguany de la cloenda del Correllengua duu per títol *Esborrem el Tractat dels Pirineus*. "Des d'aquell tractat fins avui les coses han anat canviant. Tot i que se'ns vol fer creure que *le Roussillon s'est donné a la France*, els nord-catalans sempre han defensat el seu lligam amb la resta dels Països Catalans". Segons el manifest del Correllengua, "avui en dia, malgrat que el català continua sent considerat per les autoritats una llengua de segona, i que la situació del país continua sent difícil per als treballadors, la societat civil continua present per defensar el que els nostres càrrecs electes rarament defensen: la catalanitat, no folkloritzada, d'aquest poble".

300.000 participants

El Correllengua d'enguany també presenta unes xifres satisfactòries: segons les dades facilitades per l'organització, 450 municipis han realitzat una edició local d'aquesta iniciativa impulsada per la CAL, fet

que representa un creixement d'una cinquantena de nuclis respecte de l'edició de 2007. La CAL destaca la consolidació del col·lectiu impulsor a les comarques del Bages i el Priorat, que enguany han funcionat amb molta força, i la creació de nous nuclis com per exemple el de la Vall del Tenes. Segons l'organització, vora 300.000 persones han participat d'algun acte del Correllengua aquest 2008. L'única nota negativa ha estat l'agressió de què van ser víctimes els participants del Correllengua de Gandia per elements del Grup d'Acció Valencianista (GAV).

> Cloenda del Correllengua 2008

Perpinyà, 8 de novembre
Plaça de Catalunya
14h Gincama de la mainada
16h Manifestació
17h Parada al Consell General
18h Lectura del manifest i himnes al Castell
20.15h Marxa de Torxes
21h Concerts a la Casa Musical amb La Gossa Sorda, Mus-Cat i Les 100 Gr. De Tête

Oposició veïnal i artística a la Mostra Inside22@

El festival cultural és organitzat per les empreses promotores del 22@

"Cal veure-ho per creure-ho". Aquesta ha estat la reacció d'estupefacció i d'indignació del veïnat i artistes del barri barceloní del Poblenou arran de la propera Mostra Inside22@, finançada, exclusivament, per les empreses promotores del conegut projecte urbanístic.

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

De moment, la Coordinadora contra el 22@, l'Associació de Veïns Can Ricart, el nou espai de La Makabra i artistes de base ja han anunciat dues convocatòries. La primera serà el dijous 6 a les vuit del vespre, amb una cercavila que sortirà de la nova nau de La Makabra, al carrer Àvila. La segona, una castanyada davant del Centre Cívic Can Felipa el dissabte 8 a la tarda. Tot plegat per intentar aturar la Mostra d'Arts Visuals i Contemporànies de Barcelona, que ja ha estat reanomenada com a 'Outside22@'.

La mofa de Can Ricart

Una de les principals denúncies d'aquests col·lectius és el fet que els mateixos fils que han promogut i finançat el festival són les empreses i institucions que han expulsat del barri del Poblenou diversos artistes. Segons la Coordinadora, la mostra ha estat concebuda per "legitimar l'acció d'institucions i empreses que han dinamitzat amb extrema violència el teixit social i cultural dels llocs a què ara se'ns convida per conèixer la creació artística del barri". Una de

les evidències amb la qual ho exemplifiquem és l'escenari del festival a Can Ricart; espai reivindicat constantment com a equipament artístic per al barri i sobre el qual ja fa anys que hi ha un projecte cultural presentat des de les entitats.

La 22@Network

La principal organitzadora d'Inside22@ és l'Associació d'Empreses i Institucions 22@ Barcelona, un consorci que aglutina actualment 87 empreses, la majoria multinacionals, instal·lades al nou macrocomplex urbanístic. El perfil de les empreses associades va des del sector tecnològic fins a la construcció, amb exemples de corporacions hoteleres, financeres i d'assessories. La Coordinadora contra el 22@ també remarca la presència d'Indra, denunciada en reiterades ocasions per les seves implicacions en la indústria armamentística espanyola i europea. No obstant això, la mateixa Associació es defineix com "una iniciativa de la societat civil per participar activament en el procés de desenvolupament i consolidació del districte 22@ com un espai dinàmic, transformador i tecnològicament capdavanter".

ger
entitat cultural i esportiva
Tlf. 93 896 1200
ger@entitatger.cat
www.entitatger.cat
Ribes (Garraf)

arc
cooperativa
www.arccoop.coop

mooncop
Copa Menstrual
Reutilizable
Laciatinoisible
C/ RIEGO nº 35. 08014 BCN - SANTIS. 93 298 99 47

ESPAI OBERT
Nou horari:
de dilluns a divendres
de 18 a 22 h
• Col·lectius: ATECAT, Contra-Infos, Biogràfic, Polèmica, Ateneu Llibertari del Poble Sec, Ràdio Sants Ona Lliure, Cooperativa de consum crític.
• Tallers de ball flamenc i informàtica.
• La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h.
Vine per participar i fer propostes. Fes-te soci!
Violant d'Hongria 71, 1er pis. Sants, BCN.

una altra economia és possible
www.coop57.coop
serveis financers ètics solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 = coop57@coop57.coop

LLIBRES

El genocidi silenciats del franquisme

Un llibre i un documental realitzat pel Fòrum per la Memòria del País Valencià mostra el terror de la repressió franquista a València

Directa El camp
cultura@setmanaridirecta.info

Vicente Muñiz, amb 74 anys, mai no ha oblidat el dia de 1941 en què es va acomiadar per últim cop del seu pare i la seva mare, abans que fossin afusellats pels franquistes, quan tenia tot just sis anys. Ni Pepita Chofre, néta de l'alcalde de Riola, detingut i apallissat fins a la mort a la presó de València, ha pogut oblidar el dolor i el buit que va quedar a la seva família durant tots aquests anys.

Ambdós testimonis estan recollits al documental *El genocidi franquista a València*, promogut pel Fòrum per la Memòria del País Valencià i realitzat per la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna. Amb 45 minuts de durada, el documental narra l'experiència de les familiars de persones desapare-

gudes i ofereix testimonis presencials dels afusellaments, les tortures i el terror viscut a València durant la repressió franquista.

El vídeo, que es va presentar per primer cop (encara inacabat) a València el mes de juny, es va projectar el 30 d'octubre a Tarragona durant un acte emotiu on van intervenir Empar Salvador -presidenta del Fòrum per la Memòria del País Valencià- i Josep Sánchez Cervelló -professor de la URV.

El punt de partida del treball va ser la investigació iniciada l'any 2005 pel Fòrum per la Memòria arran del descobriment d'unes fosses comunes al cementiri de València. En un llibre amb el mateix títol, el Fòrum per la Memòria ha publicat els noms, l'edat i la causa de mort de més de 25.000 persones enterrades en aquestes fosses.

Editat el mes de maig per Icaria Editorial i esgotat al cap de pocs

mesos, el llibre és un document històric valuós que demostra el genocidi sistemàtic -silenciat fins els nostres dies- que van patir milers de persones de la zona republicana durant el període comprès entre 1939 i 1945. Persones que o bé van ser ajusticiades o bé van morir a causa de les malalties, els maltractaments i les terribles condicions de confinament a les presons.

L'objectiu d'aquesta investigació llarga i amarga del Fòrum per la Memòria del País Valencià -que ha comptat amb la col·laboració desinteressada de moltes persones i amb els obstacles i la indiferència de les administracions- és contribuir a fer que es conegui la història i, en paraules d'Empar Salvador, aconseguir una obsessió: "Que no es pergueren els noms de totes aquestes persones que, després d'haver estat condemnades a mort, han estat condemnades a l'oblit".

Negres Tempestes obre la convocatòria al tercer certamen de contes La Rosa dels Vents

Gemma Garcia
cultura@setmanaridirecta.info

L'autogestió comunitària, l'antiimperialisme, la crítica a l'especulació, al militarisme, a la precarietat i a l'alienació, van ser alguns dels protagonistes del darrer certamen de contes antiautoritaris Rosa dels Vents, que enguany, el col·lectiu Negres Tempestes organitza per tercera vegada consecutiva.

Aquest certamen no té victoriosos ni vençuts perquè tots els relats

que s'ajusten a les bases es publicaran al tercer recull de contes. De l'anterior, se'n desprenen històries emplaçades en mons i temps diversos, plenes de reflexions sobre les petites revoltes de la quotidianitat i d'imaginació. Els cetàmens literaris, segons Negres Tempestes, són una eina més per a l'autoformació de les persones i una tradició del moviment llibertari. Tota persona que hi participa, com a autora o com a il·lustradora, abandona el rol de consumidora passiva de cultura, per convertir-se en creadora i posar en

evidència que "un altre tipus de cultura i oci és possible". Tan sols hi ha dos requisits imprescindibles per participar-hi, d'una banda, promoure els valors anarquistes i de l'altra, fer-ho en llengua catalana. Fins a l'1 de gener, tothom que ho desitgi, pot presentar el seu conte antiautoritari a Negres Tempestes.

Entrega de les obres a:
anarcontes@gmail.com
Col·lectiu Negres Tempestes
CSA Can Vies C/Jocs Florals 42,
08014, Sants-Barcelona

LLIBRES

'Delirópolis, surrealismo y arte secuencial', 35 números al marge del mercat

Tot i que va néixer com a revista de còmic, l'any passat 'Delirópolis' es va materialitzar en la primera setmana d'aquesta disciplina artística a Tarragona

Directa El camp
cultura@setmanaridirecta.info

La revista *Delirópolis, surrealismo y arte secuencial* va néixer el mes de novembre de 2004 amb la intenció de ser "un contenidor de somnis i malsons de les persones que hi col·laboren, entenent el còmic com un dels estils artístics més complets en la mesura que integra narració i seqüencialitat gràfica sense límits de creativitat (el còmic és art pictòric, literari, cinematogràfic...)"

No és un projecte editorial sinó un concepte, una metàfora artística. La tirada és de 50 números al mes, dels quals tan sols se'n venen la meitat. Ramón Sarlé, Miguel Villalba, Hugo Prades i Nani Blasco són alguns dels dibuixants i il·lustradors que coincideixen a *Delirópolis*. La revista, però, té col·laboracions d'altres artistes europeus i de l'altra banda de l'Atlàntic, com Laura Camelli, Ben Constantine, Iain Ramsay o Moebius.

Des dels seus inicis, s'han publicat 35 números de *Delirópolis* i del projecte també n'ha sortit la primera setmana del còmic de Tarragona, amb el

suport de l'Associació Ariadna. Durant la setmana del 7 a l'11 de maig de 2008, es van organitzar diverses exposicions, conferències, caricatures i concerts, en el marc de *Delirópolis*, que manté un caràcter propi, enalteix la disciplina del còmic com a Art, crea un esperit d'estudi seriós i promou l'art seqüencial com una expressió amb potencial didàctic, cultural i experimental. Totes les activitats es van organitzar amb il·lusió, per amor al còmic.

El projecte ha estat a punt de naufragar en diverses ocasions, però de moment continua resistint sense supeditar-se a l'afany de lucre i els gustos comercials, ben ancorat en el caràcter esmentat. Com diu un dels impulsors, *Chicotrisme*, des de les seves *Memòries desde el ático*, basat "en les simples ganes de portar la contrària a qui creu que la practicat ho pot tot".

En resum, es tracta d'un material artístic i humà de primera, que pot ser el fil conductor de moltes inquietuds i que pot esdevenir punt de trobada dels que dibuixen, els que estimen el còmic i els que tenen interès per conèixer aquesta disciplina artística.

Quan la lluna surt del cove

Nova revista de relats de ficció en català

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

El primer número de *La Lluna en Cove* sortirà a la llum el proper mes de gener a Ontinyent, al País Valencià. De moment, però, les persones editores d'aquesta nova revista de relats en català ja van fent caliu i explicant el projecte arreu. Tot plegat es compon d'un petit recull amb històries inèdites, breus i de ficció, d'autors i autores actuals de parla catalana. El format ratlla la peculiaritat pel seu format A5 i en

una sola tinta, amb un volum de pàgines no inferiors a vuitanta. Sense subvencions ni publicitat, la revista s'editarà mensualment i es distribuirà a través de subscripcions. Segons el col·lectiu editor, al marge de potenciar escriptores i escriptors novells, una de les principals motivacions del projecte és cobrir "un cert buit en l'àmbit dels Països Catalans, ja que hi ha ben poques publicacions d'aquestes característiques".

Més informació:
www.lallunaencove.cat

, expressions

'Posa't VACA' durant tot el novembre

Deu anys de creacions multidisciplinàries en femení

Sense pèls a la llengua i amb taques per tot el cos. Les 'Vaques' s'empolainen i se'n van de festa tot el novembre. A més, conviden tothom. Tot plegat per celebrar els deu anys del projecte nascut a Barcelona per aglutinar totes les creadores d'arts escèniques. Dones que experimenten, investiguen, creen i viuen en aquest univers sovint adjudicat als 'braus'.

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

Activitats multidisciplinàries, molta recerca i encara més ganes de tornar-ho a intentar són les premisses d'una vuitena edició del Novembre Vaca carregada dels records dels deu anys de l'Associació. Al marge de la nostàlgia, però, les 'Vaques' miren molt més enllà per presentar-nos un mes carregat de programació innovadora, sovint transgressora i que, si més no, està farcida d'elements escènics que no formen part de la nostra quotidianitat.

Si seguim aquest fil xoquem frontalment amb diverses propostes que van des de la lectura dramatitzada fins a la poesia, la música, el vídeo i la *performance* repartides per diversos punts de la ciutat. L'indret protagonista, com sempre, el signifi-catiu Espai Bonnemaison, centre que les ha vistes néixer, créixer i reproduir-se. Enguany, per exemple, serà l'escenari de l'estrena de *Com a peix*

a la gàbia una proposta de *work in progress* de set dones que s'expressen mesclant les diverses arts escèniques i la música. L'espectacle, que es podrà veure el 27 i 29 de novembre al vespre, invoca Medea i Ofèlia, dos grans personatges del teatre clàssic que s'endinsen en estats obscurs de la consciència humana a través d'un viatge per l'Hades.

A l'escenari teatral i musical i a la mateixa Bonnemaison, podrem trobar *Mnemosina* una proposta solitària a càrrec d'Esther Pallejà que va rebre el Premi Recerca'07 de l'Institut del Teatre. Un viatge que s'iniciarà tant el dia 21 com el 22, a través dels retalls d'història de la protagonista, la gran deessa grega de la memòria i mare de totes les muses.

El record de les 'Vaques'

Itineràncies de la memòria és la proposta estel·lar d'aquesta edició i es podrà visitar els diumenges 16, 23 i 30 al Museu d'Història de Catalunya, al Palau de Mar. El perquè és senzill: és la mostra del llarg recorregut trepitjat per les 'Vaques'. Deu anys de projectes i novembres que es podrà observar a través de diferents càpsules multidisciplinàries. Un total de vint-i-dues persones han treballat per oferir una vivència escènica molt peculiar i segurament irreplicable que combina la narració oral, les videoinstal·lacions, la *performance*, la música i el teatre. Una exposició lúdica i activa que recupera, també, els treballs creatius que han resultat significatius en d'altres edicions.

La pastura de tot l'any

Les 'Vaques' no només surten de nit, sinó que també matinegen i feinegen durant la resta de l'any. El projecte inclou un ampli ventall d'àrees on regirar i capgirar les arts escèniques en femení. La VACATECA és una de les iniciatives més consolidades de les creadores. Un fons bibliogràfic de dramaturgia contemporània que inclou textos i material videogràfic d'autores d'arreu. De moment, continua ubicada al Centre Cívic Convent de Sant Agustí, al carrer Comerç de Barcelona. Oberta al públic cada dijous, disposa d'un servei de consulta i préstec de tot el material i textos dramàtics de les dones creadores.

8a Mostra de Creadores escèniques

Del 3 al 30 de novembre
<http://www.projectevaca.com>

Ara, una de les grans tasques que realitzen les 'Vaques' és la d'observar. Pasturen tranquil·les però sempre amb un ull obert per posar-nos al dia de la situació de les dones dins el món escènic. La Comissió de Paritat publica sovint informes i recomptes a partir de les grans gales del teatre i les arts escèniques. El darrer, un cop d'ull als XI Premis Max d'aquesta temporada. Dalt l'escenari, de totes les peces teatrals que hi van circular, vint-i-dues havien estat escrites per dones i vuitanta per homes. Una dada absolutament normalitzada en un món dominat pels 'braus'.

. EL REBOST

Moussaka

Laia Bragulat i Joan Andreu Moll
elrebost@setmanaridirecta.info

La proposta culinària d'aquesta setmana ens arriba directament de l'altra banda de la mediterrània, dels Balcans i el Pròxim Orient. Tot i que la versió grega amb albergínies és la més coneguda a casa nostra, la moussaka ocupa una posició privilegiada en els receptaris tradicionals de tots els pobles i països de la zona amb nombroses variants, totes exquisides i vistoses. A Bulgària i Romania, per exemple, substitueixen les albergínies per patates, a Bòsnia la mengen freda com a aperitiu i diverses cultures en fan de vegetarianes.

La península balcànica sempre ha estat una terra de pas,

crulla de gents i cultures. Comerciants, exèrcits i pobles viatgers han circulat durant mil·lennis per aquest pont natural entre Orient i Occident. Aquesta situació geogràfica tan peculiar que, sovint, ha estat motiu de tensions i conflictes ha suposat, per altra banda, un enriquiment cultural de primera magnitud del qual avui podem fer un tast amb aquest plat.

I donat que, de receptes, n'hi ha tantes com de cuineres, us en proposem una de collita pròpia que recupera la patata -oblidada a la versió grega- i de la qual us oferim dues versions: amb espinacs i beixamel o amb hummus i salsa de tomàquet. La d'espinacs és boníssima, però la d'hummus resulta senzillament imprescindible.

Moussaka vegetariana (per quatre persones)

3 albergínies grans
6 patates grans

Tallem les albergínies a rodanxes de mig centímetre i les posem amb aigua i sal durant mitja hora perquè perdin l'amaror. Tallem les patates, també a rodanxes de mig centímetre. Fregim les albergínies i les patates

i les deixem refredar una mica sobre paper absorbent. En una plata de forn, col·loquem una capa de patata, una d'albergínia i una de farcit. Fem un segon pis en el mateix ordre i, finalment, reguem la moussaka amb la salsa que escollim. Espolsem formatge ratllat per sobre, ho posem deu minuts al forn i cinc minuts al gratinador.

Farcit d'hummus

400 grams de cigrons cuits
6 o 7 cullerades soperes de *tahin* (paté de sèsam)
el suc d'una llimona
3 dents d'all
sal i oli

Batem tots els ingredients fins a obtenir un puré espès, que podem amanir amb pebre vermell (dolç o picant) i julivert trinxat.

Per la salsa de tomàquet
1 pot de tomàquet triturat (6 o 8 tomàquets madurs ratllats)
2 cebes trossejades
1 pebrot vermell
2 dents d'all picades i un grapat de fruits secs
oli, sal, pebre i un pessic de bitxo en pols

Fem un sofregit amb la ceba, el pebrot, la picada d'all i fruits secs i el tomàquet.

Farcit d'espinacs amb formatge blau

1 quilo d'espinacs frescos
3 dents d'all
100 grams de formatge blau o semblant
1 got de crema de llet
100 grams de panses
70 grams de pinyons
oli, sal i pebre

Escaldem els espinacs, ben rentats, en una olla durant 5 minuts. Els escorrem bé. En una paella gran, aboquem un raig d'oli d'oliva generós i l'all tallat a làmines. De seguida hi afegim les panses i els pinyons fins que tot quedi enrosat. Llavors hi posem el formatge tallat a trossos i remenem perquè es desfaci. Ho reguem amb la crema de llet i barregem fins que comenci a espessir-se. Hi afegim els espinacs i ho salpembrem i mesclm bé.

Per la salsa beixamel
80 grams de mantega
80 grams de farina de blat de moro
700 cl de llet
sal, pebre i nou moscada ratllada

Desfem la farina amb la mantega i hi aboquem la llet molt lentament sense deixar de remenar. Salpembrem i continuem coent a foc mitjà-baix fins que tingui la consistència que vulguem. Abans d'apagar el foc, hi posem un polsim de nou moscada i ho barregem bé.

> Oda a les vaques

'Pasturant, pasturant la nostra VACA s'ha fet gran i ja es posa mitges de reixes per dir, cantar i ballar i ja fa retrospectives perquè deu anys ja són història i no s'hi val a oblidar que volem donar moltes gràcies a totes i tots els que hi heu estat, que sense vosaltres la VACA no tindria taques, ni mameles ni subvenció de la Generalitat, per això us dediquem aquest novembre. Perquè la carn fa carn i embolicar-se és la raó que dona vida i per molts anys de dones-vaca boges, llestes, tossudes i canviants. Bramula! Projecte VACA

Recomanem

BARCELONA
7 de novembre
XERRADA I PROJECCIÓ DE VÍDEO:
TAV: DESTRUCCIÓ A NOM DE QUÈ?

19h. Al CSO Maig del 37
Ronda General Mitre 238

Amb un membre de la Plataforma contra el TAV d'Euskal Herria, que explicarà en quina situació es troben les obres de la 'Y vasca' i parlarà sobre el moviment de resistència en contra d'aquesta infraestructura. Després hi haurà sopador al mateix centre social.

BARCELONA
7 de novembre
CONCERT ANIVERSARI 10 ANYS
DEL CAO KAMPANILLA

22h. A l'Associació musical Guinarrecords
C. Via Trajana, 17.

Actuació de:
Mordaza,
Eskroto de rata
i Crimen de Estado.

4 euros.

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BADALONA

7 de novembre
Concert
Els Genis de Badalona fa un concert de solidaritat amb els professors de l'Escola Municipal de Badalona que van ser acomiadats per plantejar que la seva situació com a becaris o falsos autònoms era irregular.
Més informació: davidagarcia@telefonica.net

BARCELONA

5 de novembre
Taller de sexualitats.
L'art de la seducció i el desig
Casal Lambda.
C. Verdaguier i Callís, 10.
A càrrec dels alumnes del màster en teràpia sexual i de parella de la UAB. Organitza: Grup de dones del Casal Lambda.

Diàleg amb Ida Dominijanni,
periodista, filòsofa i assagista.
19h. A La Cuina de l'Espai Francesca Bonnemaison.
C. Sant Pere més Baix, 7.
Més informació: ub.edu/duoda

Cicle: Literatura i dona
19.30h. Centre Cívic Casa Golferichs. Gran Via, 491.
Bruixes i fades, les dones de Maria-Mercè Marçal, a càrrec de Mercè Otero Vidal, pedagoga i crítica literària (Fundació Maria Mercè Marçal).

Mostra de cuina amb ingredients de comerç just
19 h. C. Portugal, 2.
Més informació: www.mercasol.net

7 de novembre
'Install Party': instal·lació pública de gnu/linux
19h. A la Quimera, C. Verdi, 28, baix dret. Gràcia.
Presentació del llibre *Frontera Sur*.
Més informació: www.laquimera.org

Xerrada: Impunitat i drets humans al Nepal
19.30h. A la Casa d'Àsia.
Avda. Diagonal, 373.
El cas del periodista i advocat Jitman Basnet, advocat i periodista nepalès i secretari general del Fòrum d'Advocats pels Drets Humans (LAFHUR).
Més informació: www.casaasia.cat

Xerrada: Monedes complementàries pel desenvolupament sostenible
20h. A l'Ateneu Rosa de Foc.
C. Ventallat, 26. Gràcia.

8 de novembre
Dinar pro-presos
13h. A la Quimera.

9 de novembre
Projecció del documental i xerrada: Tranxgènia
19h. A la Quimera.

10 de novembre
Xerrada dins el seminari Economia Bàsica
19h. Centre Cívic Can Basté. Passeig Fabra i Puig, 274.
El procés d'integració europea, les institucions europees i altres processos d'integració econòmica als països industrialitzats.

REUS

6 de novembre
Presentació de l'Agenda Latinoamericana Mundial 2009
20h. Arxiu Històric Municipal, Pl. del Castell. A càrrec de Miren Etxezarreta.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

8 de novembre
Tarda Cultural Palestina
19.30h. A la Sala Ibèria.
C. Pi i Maragall 21.23.
Lectura de poemes de Mahmoud Darwish i montatge audiovisual *This is Palestine*. 20h. Cafè i dolços. 20.30h. Música tradicional palestina. Organitza: Col·lectiu Al-Sharara de solidaritat amb el poble palestí.

SANTES CREUS

14 i 15 de novembre
Primeres Jornades d'Estudi i divulgació de les terres del Gaià
Tot el dia.
Organitzen: Centre d'estudis del Gaià, Associació Mediambiental La Sínia i el GEPEC. Més informació: cgaia@hotmail.com

SARRIÀ DE TER

9 de novembre
Concert
C. Firal, 22
Cos Delinqüents, Sexteto Maguery i Factoria Sonora.
Campanya d'apadrinament de

cadieres de rodes a Cuba.
Organitza: Grup Editor de la Revista *Discapacitat* (GERD).
Més informació: www.gerdd.com

VILAFRANCA

9 de novembre.
Projecció de la pel·lícula: Defenso la meva terra.
19h. A la Fornal. C. de Sant Julià Dirigida per Shai Carmeli-Pollak.
Homes i dones d'una vila de Palestina s'aixequen contra la construcció del mur.
20h. Presentació del llibre *Dels drets a les llibertats, 1996-2006*.

12 de novembre
Projecció de la pel·lícula Leila Khaled Hijacker.
20h. A La Fornal.
Dirigida pe Lina Macboul. Ens mostra una etapa de la vida d'aquesta icona de la resistència a Palestina.

12, 16 i 18 de novembre
Exposició digital 'Students under occupation'
A l'AC La Fornal.
I reportatge fotogràfic "Als voltants d'un poble".

Sortim de casa

BARCELONA
5 de novembre
MANIFESTACIÓ:
NO TOLEREM MÉS VIOLÈNCIES:
VOLEM TREBALLAR

18.30 h. C. Robadors i c. Hospital

Perquè: estem cansades de la violència policial, ens assetgen amb multes injustificades, no se soluciona el tràfic amb violència. Volem conviure al nostre barri en pau. Exigim respecte, seguretat i llibertat. No a la violència de gènere.

MUNDIAL
9 de novembre
FEM DEL 9 DE NOVEMBRE EL DIA INTERNACIONAL DE SOLIDARITAT AMB ELS PALESTINS CONTRA EL MUR

El 9 de novembre de 1989 el mur de Berlín es va fer caure. Ara ha de caure un nou mur.
Més informació: <http://web.es-amenesty.org/muro-de-israel/muro.php?opcion=muro> <http://www.nodo50.org/csca/agen-da07/palestina/arti74.html>

El temps que ha fet... i que farà

Després d'una setmana de pluges els pantans de les conques internes catalanes pugen dia rere dia i s'acosten al 70% de mitjana. Al llistat de la dreta, es mostra l'estat actual, el de fa un any i la mitjana estadística habitual per aquestes dates. El Pirineu acumula grans reserves d'aigua en forma de gruixudes congestes de neu, caigudes també durant els últims dies.

Embassament	Capacitat màxima		Estat actual		Estat fa un any		Mitjana a la mateixa data	
	m ³	%	m ³	%	m ³	%	m ³	%
Biosella (Garrinxes)	61.10	14.15	23.12	37,83	27.28	44,10	24,78	25,45
Baix (Vilanova de Sau)	166.20	92.83	66.90	40,26	37,81	70,41	70,41	74,21
Suspedra (Oser)	233.00	148.96	83.93	35,99	54,98	143,03	130,94	130,94
La Ballesta (Cerdà)	108.43	102.34	94,44	86,99	32,19	32,19	62,90	66,13
La Línia del Cavall (Garrinxes)	80.00	58.46	73,07	91,19	38,28	38,28	38,28	37,24
Sant Pere (Clariana de Cardener)	24.30	11.17	45,94	18,89	61,48	61,48	18,78	18,67
Pala (Castell i la Girona)	3.74	3.78	100,00	100,00	92,89	92,89	3,64	3,34
Suroest (Corceguilla de Montanyes)	12.22	3,83	47,70	2,28	18,88	1,74	4,89	4,89
Ribesanyes	5.32	1,88	35,17	1,00	20,28	1,84	1,84	1,84
TOTAL	664,45	446,85	66,25	221,82	31,84	384,48	352,83	352,83

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Queralt Solé HISTORIADORA I ESPECIALISTA EN LA GUERRA CIVIL ESPANYOLA

“Obrir ferides sobre la guerra? Hi ha gent que no les ha pogut tancar”

Queralt Solé (Barcelona, 1976) és historiadora, especialista en la Guerra Civil espanyola i el franquisme, doctora en Història Contemporània i professora de la Universitat de Barcelona. Als seus 32 anys, ha publicat tres llibres sobre la repressió i la dictadura. L'últim és 'Els morts clandestins' (Afers) i, abans, 'Catalunya, 1939. L'última derrota' (Ara Llibres) i 'A les presons de Franco' (Proa). També ha col·laborat amb la direcció general del Memorial Democràtic en la coordinació del mapa de fosses comunes de Catalunya i en l'assessorament de l'actual avantprojecte de llei de fosses. Fins fa uns mesos, era la responsable de la Unitat de Fosses i Desapareguts de la Generalitat.

Sergi Picazo
entrevista@setmanaridirecta.info

ALBERT GARCIA

Estem arribant tard per recuperar la memòria? Els avis i les àvies que van lluitar a la Guerra Civil s'estan morint.

La pregunta correcta seria: abans hagués estat possible? La societat hagués respost abans? Si ara, l'any 2008, tenim els problemes que tenim i, fins i tot, alguns partits polítics no hi estan del tot d'acord... Imagina't l'any 1978. Les lleis han arribat en el moment que havien d'arribar. La societat va necessitar un període d'establiment de la democràcia i de seguretat política per poder començar a rascar el passat. Les associacions per la memòria ja existien des dels anys 70, però no tenien un recolzament social i de l'Administració com el que tenen ara. Trenta anys, parlant d'història, no són res. **Creus que el treball que ha fet la Generalitat se centra en la veritat i la reparació de les víctimes i no ha fet gens per la justícia i el càstig dels culpables?**

És un plantejament que no es pot fer. La Generalitat no té competències ni mecanismes d'actuació perquè el poder judicial és independent. L'única institució que podria instar a l'actuació judicial o fer una declaració d'il·legimitat dels judicis del franquisme seria l'Estat.

D'entre tots els homenatges i discursos sobre la memòria històrica, quina ha estat la part més oblidada? L'estudi sobre les fosses a Catalunya. És un tema molt poc estudiat i del qual no se sap gaire res. Era un tema oblidat o, com a màxim, explicat com un fenomen secundari en alguns es-

tudis. L'únic llibre que parlava de les fosses és el d'Albert Gimeno sobre el Pallars i la repressió de l'exèrcit franquista quan va ocupar la zona l'any 1939. Però, en general, no es tenia constància ni consciència que a Catalunya hi haguessin quasi 200 fosses. **Per què és important saber qui hi ha a les fosses?**

Perquè és el nostre passat més palpable. Contenen restes humanes de persones represaliades o de soldats morts al front. És la materialització del que va ser la guerra. No són testimonis orals ni documentació ni arxius, sinó un tros de terra ple de cadàvers. Cal saber que a cada fossa hi ha enterrades persones que van morir durant la guerra, sigui per la causa que sigui. Per les persones que tenen familiars sepultats, és importantíssim. Però per la societat catalana també és important perquè és un coneixement històric que ens mancava. **Com són les fosses comunes a Catalunya?**

Les fosses catalanes són diferents de les d'Extremadura, Andalusia o Galícia. No és el mateix si el cop d'estat va triomfar o no va triomfar. Allà on es van imposar els franquistes el juliol de 1936, els rebels van dur a terme assassinats massius sense cap control per part del que després seria l'Exèrcit Nacional. A Màlaga s'està obrint una fossa de prop de 2.000 civils assassinats per les tropes colpistes. En canvi, a Catalunya, durant els tres anys de guerra, la situació va ser molt diferent. Primer, hi ha les fos-

ses de víctimes de grups incontròlats que malentenen la Revolució i es carreguen gent pel fet de ser catòlica o per no tenir les mateixes idees. Després, les de les víctimes dels camps de treball del Servicio de Investigación Militar dels anys 37 i 38, controlats pel PCE. Finalment, la majoria de fosses són dels soldats morts pels combats al llarg del front estabilitzat al Pallars, el Segre i l'Ebre. Avui queden per exhumar o dignificar, sobretot, les fosses de soldats i civils del bàndol republicà. Durant els anys 40 i 50 el règim franquista ja es va encarregar de recopilar les restes mortals de les víctimes del que ells van anomenar *la barbarie roja*.

L'avantprojecte de llei de fosses, que ja s'està tramitant al Parlament, té com a objectiu obrir les fosses?

No. La llei no pretén obrir fosses, sinó regular el procés d'obertura, si s'escau. D'una banda, aquesta llei servirà per dignificar, preservar i marcar les fosses que estiguin abandonades i on ningú no reclama cap familiar perquè no quedin en l'oblit. D'altra banda, també servirà per obrir i exhumar les restes de persones desaparegudes buscades pels familiars. El problema és que segurament no se n'obriran moltes, ja que molts dels cossos que hi ha són de soldats difícils d'identificar perquè podrien haver arribat de tot l'Estat. Per això és dignificarà més que no s'exhumarà.

La drete crítica la futura llei perquè obre ferides del passat.

Com més coneixement es tingui del propi passat -tant de la guerra com de la dictadura- millor. Hi ha gent que va patir molt i gent que ho recorda amb rancor, però avui han passat 70 anys i en democràcia no ens ha de fer por investigar i estudiar la nostra història. I obrir ferides? Hi ha gent que no les ha pogut tancar. Tanmateix, hi ha una gran diferència entre la gent que va viure la guerra i els primers anys de dictadura i els que no ho van viure. Per mi, no hi ha ferida oberta: jo faig història i crec que l'important és conèixer el passat. En canvi, és cert que la gent gran té ferides no tancades, té pors... El franquisme va intentar incentivar aquesta por fins l'últim dia. Però si no toquem les cosses del passat, el que estem fent és seguidisme a Franco i els seus partidaris. La llei està feta per tothom, però la realitat és que unes víctimes ja van ser homenatjades i les altres, no. **Aquests temors han comportat una precaució excessiva a l'hora de fer les lleis de la memòria històrica, tant a Catalunya com a Madrid?**

A Catalunya, la llei del Memorial Democràtic i la de fosses només han tingut cura d'adaptar-se bé a la realitat catalana: són tres anys de guerra civil, amb actuacions fora de lloc per part de tothom... Això s'ha tingut molt en compte. En canvi, la llei estatal transmet molta prudència i ambigüitat. És una postura molt conservadora i que té molta cura de no espantar ningú.

. LA COLUMNA

Parador, al Roser no

Esther Sancho
opinio@setmanaridirecta.info

La nostra història col·lectiva, al contrari del que hem de sentir dir a diari des de grupúsculs com Ciudadanos o tertulians socarrimats, es forma a partir de fets reals i palpables que han suposat un punt d'inflexió per a l'esdevenir de la nostra fisonomia nacional (qui ens governa, què parlem, quin dret de decidir tenim). És clar que la mitologia convergent ha fet molt mal. Tot i així, sabem que el poble treballador català no va protagonitzar cap Renaixença, ja que durant l'anomenada Decadència havia continuat -com si no- parlant en català; o que la pèrdua de la independència no es va produir només amb la caiguda de Barcelona, sinó que la resta del país ja existíem i vam patir successos sagnants que també formen aquesta història nacional. A Lleida, tenim el cas emblemàtic de l'edifici del Roser, que és el lloc on foren assassinats un nombre indeterminat de civils a mans de les tropes de Felip V l'any 1707 -quan va caure la ciutat- i que ens permet no oblidar que ja són tres-cents anys de minoria d'edat nacional. A l'edifici del Roser, però, es dona una segona circumstància que el converteix en un espai de referència per la capital de Ponent: el seu ús cultural i educatiu d'ençà l'any 1835, quan -gràcies a les

El Roser com a lloc de memòria alhora que espai del coneixement

lleis desamortitzadores -l'antic convent passaria a mans civils per posar-hi l'escola i l'institut de l'època. Un ús acadèmic al qual seguiria la Universitat (de les més antigues del país), la biblioteca pública, el Museu Morera i, des de 1986 fins a l'actualitat, l'Escola de Belles Arts. Aquesta trajectòria converteix en un símbol especial al Roser com a lloc de memòria i, alhora, com a espai del coneixement i de l'art no elitista, sinó al servei de les classes populars. Un edifici que, a més, es troba al bell mig del barri més degradat de la ciutat, cosa que el converteix en un factor de normalització com a equipament públic davant la manca d'espais al barri (no hi ha poliesportiu ni biblioteca ni piscina ni gronxadors). Fins que, l'any 2005, el tripartit municipal -juntament amb CIU i PP- aprova per unanimitat traspassar l'edifici municipal a l'administració de l'Estat, arran de l'anunci d'un tal Montilla -aleshores ministre d'Indústria- de la instal·lació d'un parador nacional (de la seva nació), que convertiria l'equipament en un hotel elitista. Ara un Montilla president diu que, malgrat la crisi, les obres començaran els propers mesos. Mentrestant: els alumnes de Belles Arts traslladats de centre, les obres del museu en un soterrani, la memòria aixafada i el barri -que no coneix què és la crisi de tant permanent com la tènue continuïa caient a trossos.